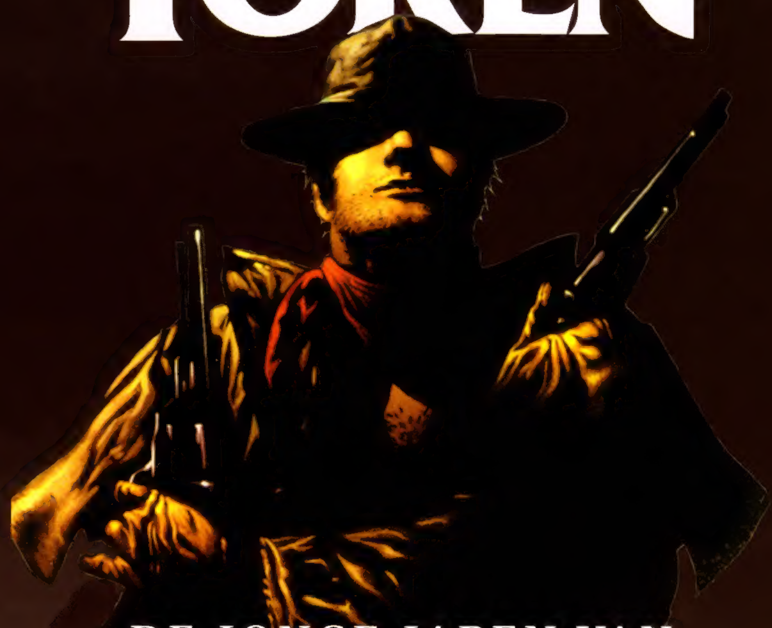
STEPHEN KING

ROBIN FURTH • PETER DAVID • JAE LEE • RICHARD ISANOVE

DE DONKERE TOREN

DE JONGE JAREN VAN DE SCHERPSCHUTTER

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

SCANS BY REDJANE

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

DE JONGE JAREN VAN DE SCHERPSCHUTTER

CREATIVE DIRECTOR AND EXECUTIVE DIRECTOR
STEPHEN KING

PLOTTING AND CONSULTATION
ROBIN FURTH

SCRIPT
PETER DAVID

ART
JAE LEE AND RICHARD ISANOVE

LETTERING
CHRIS ELIOPOULOS / DPS

ASSOCIATE EDITOR
NICOLE BOOSE

EDITOR
JOHN BARBER

SENIOR EDITOR
RALPH MACCHIO

COLLECTION EDITOR
MARK D. BEAZLEY

ASSISTANT EDITORS
MICHAEL SHORT AND CORY LEVINE

ASSOCIATE EDITOR
JENNIFER GRUNWALD

SENIOR EDITOR, SPECIAL PROJECTS
JEFF YOUNGQUIST

SENIOR VICE PRESIDENT OF SALES
DAVID GABRIEL

VICE PRESIDENT OF DEVELOPMENT
RUWAN JAYATILLEKE

PRODUCTION
JERRY KALINOWSKI

BOOK DESIGNER
PATRICK McGRATH

VICE PRESIDENT OF CREATIVE
TOM MARVELLI

EINDREDACTEUR
JOE QUESADA

UITGEVER
DAN BUCKLEY

MET DANK AAN CHUCK VERRILL, MARSHA DEFILIPO, RALPH VICINANZA, JIM NAUSEDAS, JIM MCCANN, BRIAN STARK, RAPHAEL RODRIGUEZ, SALVADOR LARROCA, JOHN ROMITA JR., CARRIE BEADLE, JEOF VITA, CHRIS ALLO, JEFF SUTER, RICH GINTER EN JIM CALAFIORE

Oorspronkelijke titel: *Dark Tower Graphic Novel Collections 1*
Vertaling: Hugo Kuipers
Omslagontwerp: Karel van Laar
Omslagillustratie: Jae Lee & Richard Isanove

ISBN 978 90 245 2787 8
NUR 334 / 360

VAN MIDDEN-WERELD EN WONDEREN

In 1970 ging Stephen King achter de godalmachtige stoomwals zitten om het eerste deel van zijn inmiddels veelgeprezen romanserie te schrijven. In de daaropvolgende vijfendertig jaar schiep hij een zevendelig meesterwerk dat elke indeling in literaire genres tart. In de eerste plaats is het een Grote Queeste: de reis van een scherpschutter met als doel de fabelachtige Donkere Toren in het middelpunt van het bestaan te vinden voordat hij instort en er chaos uitbreekt. De thema's zijn legio. De iconografie is uniek.

In de Donkere Toren-boeken zijn vele verschillende elementen, van heroïsche fantasie tot de spaghettiwesterns van Sergio Leone, aanwezig. Keer op keer voelde King zich onweerstaanbaar aangetrokken tot Roland Deschains `wereld die was verdergegaan', alsof hij Rolands reis van Midden-Wereld naar Einde-Wereld beschrijft zoals die hem wordt geopenbaard in plaats van het hele verhaal uit het niets te verzinnen. Rolands universum is zo echt geworden dat in veel ander werk van King naar de Donkere Toren-serie wordt verwezen. En de auteur werd zelf een personage in de latere delen.

Enkele jaren nadat het laatste deel was voltooid, begonnen Stephen King en zijn mensen met Marvel Comics te onderhandelen over het uitbrengen van een stripversie van dit ongelooflijk waardevolle werk. Het gevolg van die buitengewoon productieve besprekingen was de succesvolle Donkere Toren-strip. In de eerste zeven afleveringen werden de vroege tijden van Roland Deschain en zijn ka-tet beschreven. Verteld werd hoe ze van het legendarische Gilead naar het afgelegen plaatsje Hambry reisden, waar Roland zijn grote liefde, Susan Delgado, leerde kennen. Ik vond het een groot voorrecht om deze uitgaven te mogen redigeren en te zien hoe de wereld van de scherpschutter de overgang maakte van de gedrukte pagina naar het visuele medium dat we strip noemen.

Ik ben enorm trots op de gebonden editie die je nu in handen hebt. Dit boek bevat het eerste, uiterst belangrijke verhaal van een grotere onderneming. Een groot deel ervan is ontleend aan het vierde boek in de serie, Tovenaarsglas. Bijna alle aspecten van het scheppingsproces leverden moeilijkheden op: er was maar weinig dat de makers de juiste richting kon wijzen, vandaar dat we afgingen op onze intuïtie en ons talent, en uiteindelijk is dat het beste wat je kunt doen.

Als je nooit hebt kennisgemaakt met de Donkere Toren, Stephen Kings schitterende meesterwerk, benijd ik je. Op deze bladzijden zul je een buitengewone reis maken naar nevelige fantasiewerelden die je tegelijk angst zullen aanjagen en in hun ban zullen brengen.

Laat nu de wereld van alledag maar rustig wegglijden. We hebben een afspraak in de woestijn -- de apotheose van alle woestijnen -- met de raadselachtige man in het zwart. En hij houdt er beslist niet van als we te laat komen.

Geniet ervan,

Ralph Macchio

Ralph Macchio
2007

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

DE JONGE JAREN VAN DE SCHERPSCHUTTER

HOOFDSTUK EEN

Zie dit nu.
Zie het goed.

Een man, geheel in het zwart, rent door een witte, verblindende en waterloze woestijn.

De man in het zwart vluchtte door de woestijn...

... en de scherpschutter volgde hem.

Als de scherpschutter je bekend voorkomt, nou, dan kan dat heel goed.

Echo's van hem waren te zien in verhalen uit veel andere plaatsen, op veel andere manieren.

Zoals verhalen over een zondvloed in het bewustzijn van de hele mensheid voorkomen, zo is de scherpschutter daar ook.

Hij is iconisch en legendarisch en je beste vriend, prijs de Man Jezus, en je ergste vijand.
Je verdoemenis of je behoud, en soms niet eens 'of' maar 'en', begrijpt ge?

Met zijn prooi heeft hij slechts gemeen dat hij bekendstaat onder vele namen, indien van iemand als hij gezegd kan worden dat hij `bekendstaat'.

De scherpschutter is een wezen van wat gij het lot en hij `ka' noemt. Ka is een wiel, en al wat het kan, is rollen, en het komt altijd op het beginpunt terug. De ka van de scherpschutter beweegt zich naar een onvermijdelijk doel...

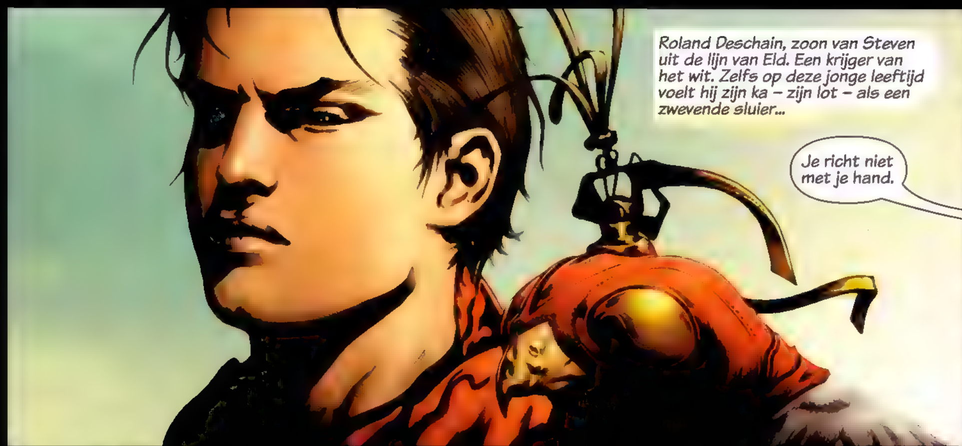
... een Donkere Toren.

Maar zoals het wiel draait, zo leidt het hem ook terug naar het verre verleden. Vrienden, dierbaren, een ooit bloeiend land, nu dood...

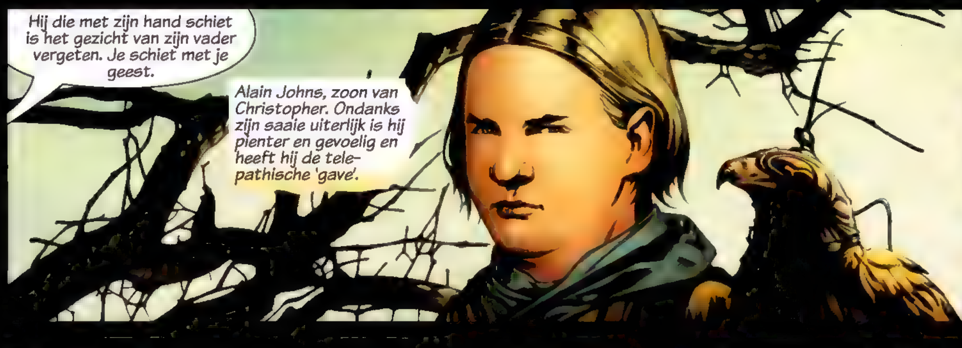
... en een vader wiens gezicht nooit mag worden vergeten.

Geen herinnering krachtiger dan die aan een geur.
Zie de scherpschutter nu, in zijn jeugd, met de schimmen van jonge mannen die weinig besef hebben van hun sterfelijkheid. Zie hem... zie hen ... goed.

Ruik de bedwelmende geur van het hoge gras en de schone, onvervuilde lucht, en zeg dankie, sai, voor deze blik op het uitgestorven rijk van Gilead...
... in een tijd waarin de wereld... zo niet nieuw was, al spreken sommigen van 'Nieuwe Aarde', dan toch wel niet zo oud als hij zou worden, en alles is mogelijk.
Wanneer de queeste van een man begint met de proef die een jongen aflegt.

Roland Deschain, zoon van Steven uit de lijn van Eld. Een krijger van het wit. Zelfs op deze jonge leeftijd voelt hij zijn ka – zijn lot – als een zwevende sluier...
Je richt niet met je hand.

Hij die met zijn hand richt is het gezicht van zijn vader vergeten. Je richt met je oog.
Cuthbert Allgood, zoon van Robert. Onder zijn eeuwige grappen en vriendelijke aard gaan een diepe complexiteit en duistere wendingen schuil.
Je schiet niet met je hand.

Hij die met zijn hand schiet is het gezicht van zijn vader vergeten. Je schiet met je geest.
Alain Johns, zoon van Christopher. Ondanks zijn saaie uiterlijk is hij pienter en gevoelig en heeft hij de telepathische 'gave'.

Je doodt niet met je revolver.
Thomas Whitman en Jamie DeCurry, die met de moedervlek, en er zijn anderen wier namen en vaders ge niet hoeft te weten. Wel vernemen wij over hun zorgen. En hun zorgen betreffen deze man:

Zijn naam is Cort.

Zijn woord is wet.

Hij die doodt met zijn revolver is het gezicht van zijn vader vergeten. Je doodt met je hart.

Begrepen, wormen?

Meer geuren dan. De geur van regen, sterk in de lucht, en heggen groen en zoet. En nog vluchtiger...

... de geur van uitdaging en verwachting.

Dwazen zijn de enigen op aarde die erop kunnen rekenen dat ze krijgen wat ze verdienen.
Laat mij zien dat jullie geen dwazen zijn, wormen. Laat mij zien dat jullie niet alleen de weg van de oorlog kennen, maar ook de weg van de jacht...
... of jullie krijgen wat jullie verdienen. Reken daarop.

De haviken zijn meer
dan slechts dieren. Meer
dan slechts vogels.

Het zijn voorbeelden voor
de jonge, aankomende
krijgers.
Ze jagen, snel,
doeltreffend,
emotieloos.

Het zijn doders met een
aangeboren perfect
instinct.

Waren de leerlingen maar
zo fortuinlijk.
Jullie waren
traag, wormen!
Neem ons niet
kwadelijk, Cort.
Maar...

Spreek de hoge taal!
Spreek je Akte van Berouw in de taal van de beschaving, waarvoor betere mannen zijn gestorven dan jullie ooit zullen worden, wormen!

Wij schamen ons. Wij zijn de gezichten vergeten van onze vaders, wier revolvers wij ooit hopen te dragen.
Zo is het, vlegels. Jullie zullen nadenken over wat jullie fout hebben gedaan...

... en jullie overpeinzingen scherpen met honger. Geen avondeten. Geen ontbijt.
Probleem, zoon van Steven? Vind je dat ik te hard ben voor je medewormen? Wil je je ongenoegen uitspreken als een man?

Misschien.
Dan is er hoop voor jou.

Als je denkt dat je het kunt, kom dan naar mij, worm. Kom naar mij, zoals onze traditie wil... bevecht mij... en ga heen als scherpschutter... of als balling.
En volg dan het voorbeeld van je havik. Bedenk... haviken zijn Gods scherpschutters.

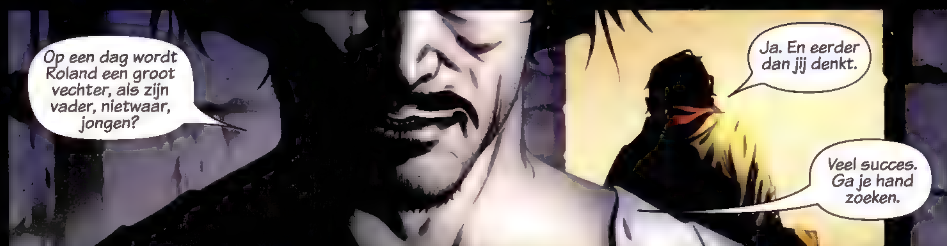

Wij kennen Rolands innerlijk niet, en daarvoor zeggen wij dankie, want het zou ons de pis uit het lijf jagen.
Maar het boek over haviksjacht dat hij draagt, bewijst dat Corts woorden hem bijblijven.
En nu, als het u behaagt, of als het u niet behaagt, stel ik Marten voor, moge u niet te lang of te goed kijken.
Marten Broadcloak, tovenaar en eerste adviseur van Rolands vader Steven.
Steven is een groot man. Leider van de scherpschutters, en binnenkort dinh van Gilead. Maar alle mannen hebben zwakheden.
En Marten Broadcloak is die van Steven, zoals Roland nu zal ontdekken.
Jij daar. Kom binnen.
Kom binnen! Blijf niet in de gang staan.
Je moeder wil je spreken.

Gabrielle! Je vroeg je af wat je zoon uitvoerde. Nu kun je het vragen.
Wat... Marten! Neem... neem me niet kwadelijk,
Roland. Ik heb nooit...
Ik heb je de laatste tijd niet veel gezien...

En Roland ziet veel te veel van zijn moeder... haar naaktheid, en de liefdesbeet in haar hals, voorwaar niet afkomstig van haar echtgenoot, daar kunt ge zeker van zijn.
Gaat het goed met je, Ro? Met je lessen?
Is... is Cort tevreden?
Ik doe mijn best.
En David, je havik?
Zijn beste tijd gehad.

Op een dag wordt Roland een groot vechter, als zijn vader, nietwaar, jongen?
Ja. En eerder dan jij denkt.
Veel succes. Ga je hand zoeken.

Roland! Ro, neem me niet kwa... unhhh!
Ik zal je reden geven om te huilen.

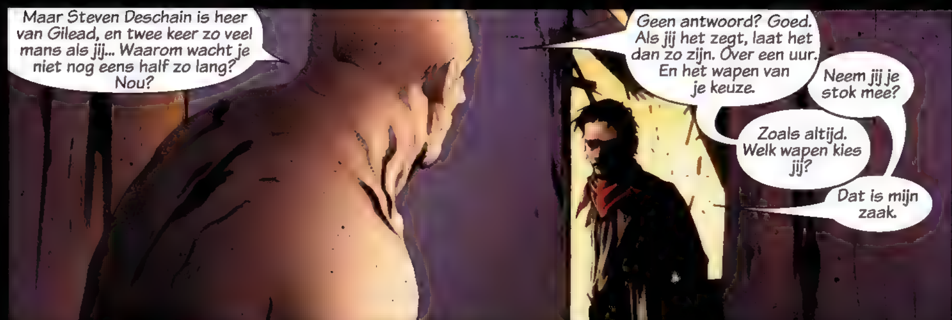
Slechte tijden komen te paard, ja dat komen zij.

Ik kan u niet vertellen of Roland bij het intrappen van Corts deur weet dat hij precies doet wat Marten wil dat hij doet...

Of hij weet het, maar het laat hem koud.

Cort!

Cort! Ik kom je halen, knecht!

Je bent er vroeg bij, snotneus. Minstens twee jaar, zou ik zeggen.
Leer mij niet meer, knecht. Vandaag leer ik jou.
Het is jammer. Je was een veelbelovende leerling... de beste in twintig jaar. Het zal triest zijn te zien hoe je gebroken een doodlopend pad op gaat.
Dit is verspilling. De straf voor al te groot enthousiasme is gelijk aan de straf voor onwaardigheid. Kun je niet wachten?
Ik neem het je niet kwalijk. Je wilt het voorbeeld van je vader volgen door mij zo jong uit te dagen, om het recht te krijgen revolvers te dragen.

Maar Steven Deschain is heer van Gilead, en twee keer zo veel mans als jij... Waarom wacht je niet nog eens half zo lang? Nou?
Geen antwoord? Goed. Als jij het zegt, laat het dan zo zijn. Over een uur. En het wapen van je keuze.
Neem jij je stok mee?
Zoals altijd. Welk wapen kies jij?
Dat is mijn zaak.

Verstandig genoeg als begin.
Je realiseert je dat je je vader, je moeder en je ka-babbies hoogstwaarschijnlijk nooit meer ziet?

Ik weet wat verbanning betekent.
Ga dan en denk aan het gezicht van je vader.

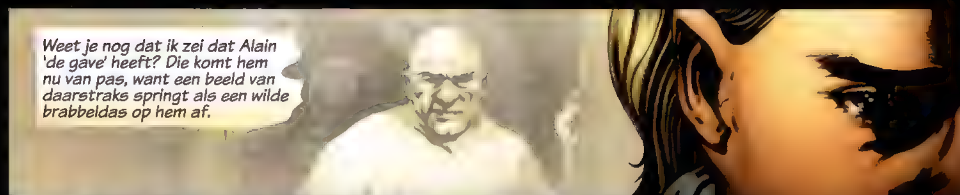
Niet dat het je wat zal helpen.

Ze zeggen dat John Farson polo speelt met menselijke hoofden.
Nou en, Alain? Farson vecht tegen het Genootschap, maar mijn vader zal hem mores leren.

Denk dat maar, als je dat wilt, Bert, maar mijn vader krijgt hem eerst te pakken, en dan is er niet genoeg om...
Roland? Wat scheelt je?

Niets.
Je lijkt jezelf niet.
Ik ben mezelf. Tenminste, voorlopig.

'Voorlopig'? Je spreekt in raadsels...

Weet je nog dat ik zei dat Alain 'de gave' heeft? Die komt hem nu van pas, want een beeld van daarstraks springt als een wilde brabbeldas op hem af.

Je hebt Cort uitgedaagd? Ben je gek?
Jazeker.

Hai, David.

Een uur praat hij bijna non-stop met zijn havik alsof hij met een mens palavert, zelfs tot aan het strijdperk.

Ik denk dat je vandaag dood zult gaan. Ik denk dat je een offer zult worden, net als die vogeltjes waarmee we je hebben getraind.

Weet je het nog? Nee?

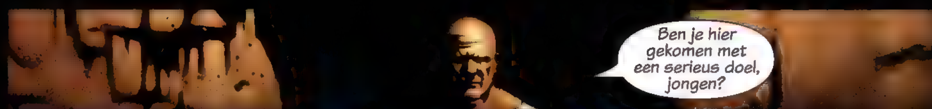
Het maakt niet uit. Na vandaag ben ik de havik...

... en elk jaar op deze dag zal ik in de lucht schieten om jou te gedenken.

Ben je hier gekomen met een serieus doel, jongen?

Ik ben gekomen met een serieus doel.

Ben je gekomen als een paria uit je vaders huis?

Aldus ben ik gekomen, meester, en blijf dat tenzij ik u versla.

Ben je gekomen met het wapen van je keuze?

Aldus ben ik gekomen.

Wat is je wapen?

Mijn wapen is David.

...
Huh.
Laatste kans om je terug te trekken, jongen.

Laatste kans om je over te geven, oude man.

Dus je neemt het tegen me op, jongen? In wiens naam?

In de naam van mijn vader, Steven Deschain, van de lijn van Eld.
Kom dan, gij arm verdoemd ding.

Cort heeft het voordeel dat als het op vechten aankomt hij alles weet wat er ooit is geweest.

Dat is zijn kracht, maar ook zijn zwakte. Weten wat er is geweest, zegt niets als er iets nieuws op komst is.

Je kunt zien dat, zelfs nu Roland vooraf heeft gezegd wat zijn wapen is, Cort het nog steeds niet begrijpt.

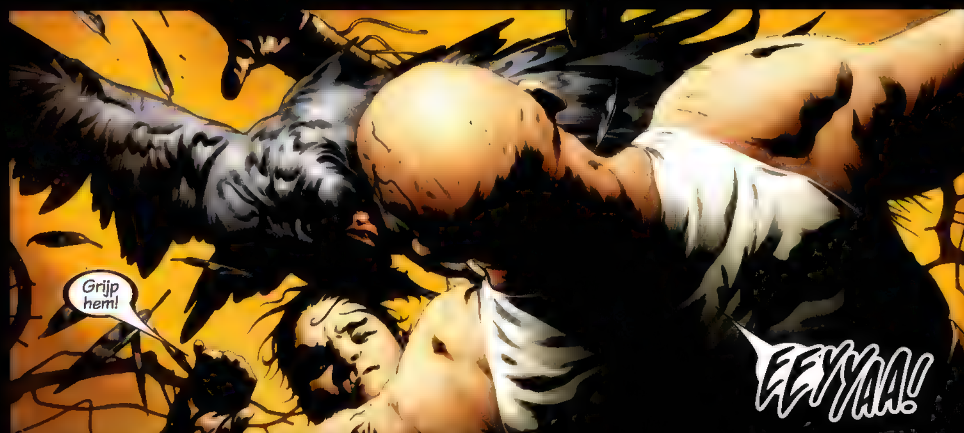

O, jij kleine dwaas!
ARRHHHH!!

Ai, Roland! Het eerste bloed!
Het eerste bloed!

Unhhh!!!
Huff! Huff!
Daar... voor je verrekte vogel!

Had je maar... teruggetrokken, jongen!
Hoe zult ge uw vaders gezicht zien... zonder ogen?

Hai! David!

Grijp hem!
EEYYAA!

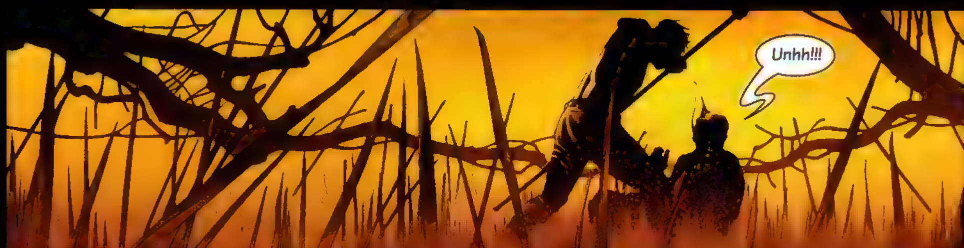
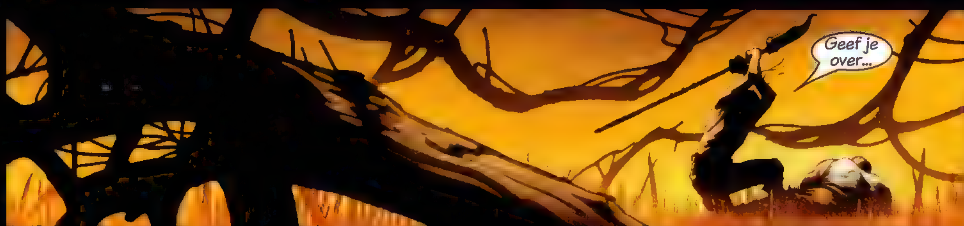

NYARRRHH!!!

Ge zijt fel, havik, maar ge zijt er geweest!

Bloed en donder! Mijn oor eraf door dat verrekte ding!

Ik neem de rest, tenzij ge het opgeeft.

Nimm...
errhh!!!

Oefff!!!

Unhh!!!

Geef je over...

... of sterf.
Hij haalt moeizaam adem en klinkt alsof zijn mond vol watten zit.
Hij wacht. Het is of heel Gilead zijn oren spitst om Corts woorden te horen...

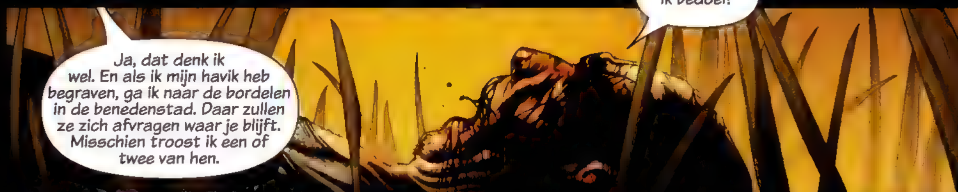

Ik geef me over, scherp-schutter. Met een lach.
Vandaag heb je je het gezicht van je vader herinnerd, en van allen die voor hem kwamen.
Wat een wonder heb je verricht.

De sleutel. Mijn geboorterecht, meester.
De sleutel van de kluis met de beginnerswapens die ik heb verdiend... die ik nu moet dragen.
Heb je die zo dringend nodig? Zo dringend? Ja... ik was er al bang voor.

De havik is een prachtig wapen. Hoe lang heb je hem getraind?

Ik heb David nooit getraind. Ik sloot vriendschap met hem.
De sleutel.
Onder mijn riem.

Ik leer jou niets meer, scherpschutter. Je hebt me overwonnen, twee jaar jonger dan je vader, die de jongste was. Maar laat me je een goede raad geven.
Wacht.

Waarop?
Laat het nieuws en de legende voor je uit gaan. Er zijn er die ze zullen uitdragen. Dwazen, misschien. Op den duur kunnen woorden zelfs een tovenaar betoveren.

Begrijp je wat ik bedoel?
Ja, dat denk ik wel. En als ik mijn havik heb begraven, ga ik naar de bordelen in de benedenstad. Daar zullen ze zich afvragen waar je blijft. Misschien troost ik een of twee van hen.

Breng hem naar zijn huis en haal een verpleegster. Nee, twee verpleegsters. En Bert...
Ja, Roland? Heb je iets nodig?
Ja, hulp bij het begraven van mijn havik.

Zie hem nu in de wapenkamer, de lucht zwaar van traditie.
Zijn vaders grote wapens met de sandelhouten kolven zijn niet voor hem, nog niet.
Nu passen hem slechts de vernikkelde wapens van een eerstejaars scherpschutter.
Hij streelt die als ware het een vrouw...
... maar dan met meer liefde.

Ro... Neem me niet kwalijk als je het liever niet zegt, maar... nu alles is gezegd en gedaan...

Waarom ik het deed?

Ja.

Het is ingewikkeld...

Als ik jou was, had ik Marten ter plekke gedood.
Maar ik bén jou niet, hè? Geen scherpschutter.
Zie je dingen nu anders? Heb je hem daarom gespaard?
Ik spaarde hem niet. Ik heb hem alleen niet gedood.
Nog niet

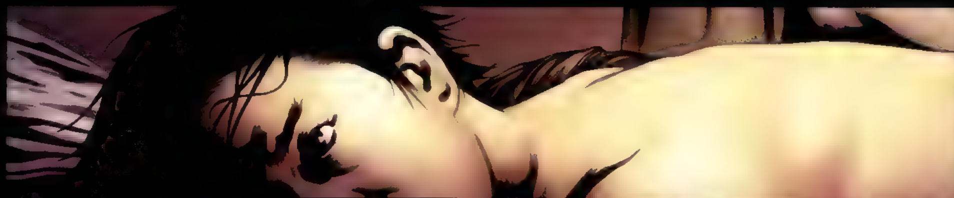
Zie nu waar het heen leidt, Roland: naar de plaats waar hij spottend had gezegd dat de verslagen Cort niet zou komen: het bed van een hoer.

Misschien redeneert hij dat slechts een man een andere man kan doden... en om waarlijk een man te zijn moet men alle mannelijke wapens leren gebruiken, ook het wapen dat God mannen bij hun geboorte geeft.

Of misschien was hij gewoon nieuwsgierig... of kon hij zijn razernij slechts beteugelen door haar om te zetten in passie.

Om welke reden dan ook, de daad was geschied, zoals ge ziet, en nu slaapt hij als de doden...

Zozeer dat hij misschien spoedig bij hen zal zijn.

O, jij schoft! Jij...!

In het duister richt hij zijn wapen, maar het geluid van een afgevuurde kogel explodeert in de kamer...
... en een halve hartslag later explodeert het trainingswapen ook, kapotgeschoten uit Rolands hand. Hij schrikt, maar die schrik is niets in vergelijking met de volgende woorden die hij hoort...

Je bent het gezicht van je vader vergeten.

Dat zijn krachtige woorden. Ze spreken van schaamte. Ze spreken van eerloos gedrag.

En als de woorden zijn uitgesproken door je eigen vader, voortkomend uit zijn eigen gezicht, nou...

Wat anders kun je zeggen dan de woorden 'zeg waar', en `wij zeggen dankie, sai'.

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

DE JONGE JAREN VAN DE SCHERPSCHUTTER

HOOFDSTUK TWEE

Arme Roland. Ruw gewekt uit de laatste goede slaap van zijn leven, ingewijd in de mysteries van seks door een willige hoer...

... en nu kijkt hij in de koude, veroordelende ogen van zijn vader, die hij in het westen waande, in Cressia, jagend op het kwaad van Farson.

Eer aan de hoer. Ze is een felle en barst in woede uit omdat haar bed verstoord is.

Hé! Je kan hier niet zomaar binnenkomen! Ik hoef mijn stem maar te verheffen...

Steven verheft zijn stem niet. Hij heft zijn revolver.

Op dat moment verlaat de hoer haar bed en ons verhaal. Ik wed dat Roland wou dat hij dat ook kon doen.

Ik wist al sinds je peutertijd dat je geen genie was, Roland... maar tot gisteren heb ik nooit gedacht dat je een idioot was!
Je laten opdrijven als een koe naar de slachtbank! Goden!

Jij bent het gezicht van je vader vergeten. Zeg het!

Schiet maar als je wilt. Waarom niet? Maak de mislukking compleet. Goden, wat zou ik dat verwelkomen!
Vader, ik heb gisteren de proef afgelegd. Ik heb Cort zijn stok ontnomen. Ik won. Ik ben een man.

Je bent een dwaas.
Je bent een dwaas van veertien jaar, de ergste, onberekenbaarste soort.

Ze waren samen! Je vrouw en je raadgever... je tovenaar!
Ik zag het spoor van zijn mond op haar hals! Op mijn moeders hals!
Vandaag maak ik hiermee een eind aan zijn verraderlijke verleidersleven, en als jij niet man genoeg bent om mij te helpen, ga dan opzij en laat m...

Ik weet het al twee jaar.
V-van moeder? En...?
Ik had het mis, en ik verontschuldig me. Je bent mijn gezicht niet vergeten, Roland...
Toch was het dwaas van je. Alleen door de genade van de goden en door ka ben je niet naar het westen gestuurd, als de zoveelste ware scherpschutter die van het pad van Marten en John Farson is verwijderd.

Als ik je had verloren, Roland, zou ik zijn gestorven.

Je kunt niet naar het paleis terug... Je zou dood zijn voor de avond viel. Ondanks alles kun je je lotsbestemming niet ontgaan...
Niettemin heeft Marten gezworen je te doden voor je tot een probleem van hem bent uitgegroeid. Je moet Gilead toch verlaten. Al is het maar voor een tijdje, en niet naar het westen, maar naar het oosten.
En ik stuur je ook niet alleen, en evenmin zonder doel.

Roland luistert naar de plannen van zijn vader, maar verwed al het kleingeld in je zak er maar onder dat hij nog kookt van woede ten opzichte van de man die de vijand is van hemzelf... van zijn vader... van allen...

Marten Broadcloak.

Als een spin in een privévertrek met van alles, van vergiften tot een misvormde menselijke foetus. Hij is al wat kwaad is en nog meer.

Maar 'Marten' is niet zijn enige naam. Hij heeft vele namen, vele verschijningen. Hij is Walter O'Dim... de man in het zwart...

Zo ver van de zon als het duisterste duister kan zijn...

En ver van de zoon des mensen, slechts overtroffen door de duivel zelf...

En met de duivel zelf spreekt Marten nu, door een ruw en puntig stuk rokerige kwarts.

Ook de duivel heeft vele namen. Ge kent ze waarschijnlijk wel, misschien schreeuwt ge ze uit in nachtmerries...

... die snel, genadig vervagen bij het ontwaken.

Als ge durft... zie dan nu datgene waartegen uw wakende geest u beschermt. Le Casse Roi Russe, spits als zoveel bloederige stalagmieten in Einde-Wereld...

... versierd met de resten van dwaze en tragische sukkels, die bezweken zijn voor de niet-bestaande genade van de kasteelheer...

... de antichrist, de heer der spinnen...

Heil de scharlaken koning.

Negeert ge, als ge kunt, de walgelijke weergave van zijn scheurende en slurpende eetgeluiden. Let liever op de zes bollen die hem omringen.

Zes 'ziende' bollen zijn het, zes van dertien, samen Maerlyns regenboog genaamd. Het dichtst bij hem is altijd de zwarte bol, zwarte Dertien.

Zwarte Dertien, zwart als het hart van de man die hem gebruikt om met de Scharlaken Koning te palaveren, trekt nu de aandacht van het schepsel.

Gegroet, koning. Het laatste nieuws van het begin van het einde, aldus:

Steven Deschain is teruggekeerd naar Gilead. Dit is evenwel geen probleem...

In de Geschoren Bergen wordt de vernietiging van de scherpschutters en het Genootschap beraamd.

En zoals u verzocht, wordt de roze bol van uw regenboog naar de beoogde gebruiker gebracht. Alles is...

De Scharlaken Koning spreekt. Als direct gevolg daarvan huivert ergens een slapende, dromende baby en sterft in zijn wieg.

Niet 'alles'. De jongen... Roland. Is hij verbannen of, beter nog, dood?

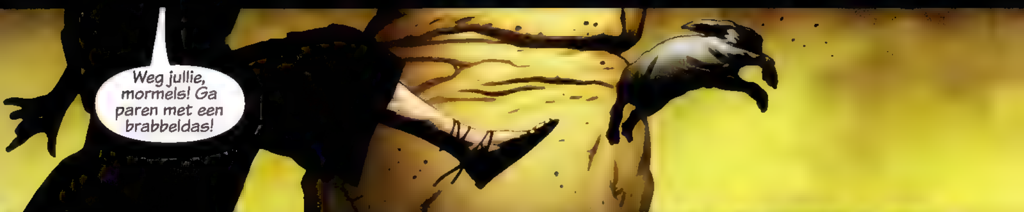
Niet... precies. Tegen de verwachting in heeft hij het tweegevecht gewonnen. Hij is nu scherpschutter.

Je poogt voorspellingen te verijdelen, maar verhaast ze juist. Ik ben ontevreden, Walter O'Dim.

Stel mij niet nog eens teleur... Maak een eind aan Roland voordat hij, zoals is voorspeld, een eind aan ons maakt.

Neem me niet kwadelijk, hoogheid. Ik zweer dat...
Lange dagen en aangename nachten, tovenaar. Of misschien in jouw geval...
... moet de begroeting 'korte dagen en onaangename nachten' zijn, jij snotpegel.
Hoe durf je! Op wiens gezag dring je mijn kamers binnen, onaangekondigd en onwelkom?
Op het gezag van Steven Deschain van het huis van Eld, zoals je kunt raden. En hoe durf jij verontwaardiging te tonen, verrader?
Verrader, zeg je?
Ja, dat zeggen wij, en zegt ook het arrestatiebevel. Wij hebben opdracht je te arresteren, hond.
Zoals jullie zeggen, o trouwe wachters...
... zo zij het.

burf?

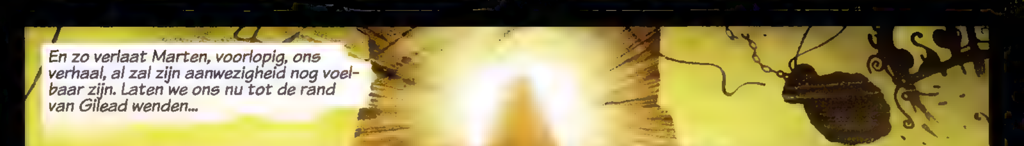

Weg jullie, mormels! Ga paren met een brabbeldas!

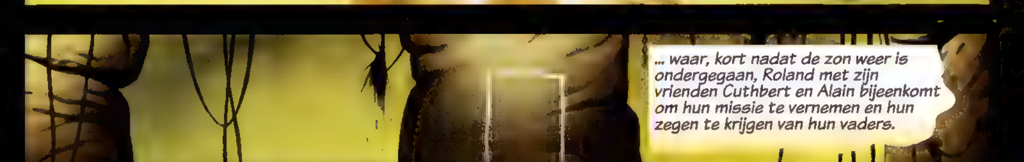

Dwazen.
Alsof zij iemand kunnen arresteren die slechts een kristal en een stuk krijt nodig heeft...

Om te gaan waar hij wil.
En ik zal ver gaan.

Vaarwel, Gilead, en brand in de hel. Want branden zul je...

... en bij alle pestilente goden, mijn hand zal de lucifer vasthouden.

En zo verlaat Marten, voorlopig, ons verhaal, al zal zijn aanwezigheid nog voelbaar zijn. Laten we ons nu tot de rand van Gilead wenden...

... waar, kort nadat de zon weer is ondergegaan, Roland met zijn vrienden Cuthbert en Alain bijeenkomt om hun missie te vernemen en hun zegen te krijgen van hun vaders.

Cuthbert... wat heb je daar om je nek? Het lijkt een roekenschedel.

Een waar woord, sai Deschain. Ik noem hem 'Uitkijk'. Hij is mijn beste vriend, buiten Roland en Alain.

Robert, je zoon is... uniek.

Goddank, Steven. Als er meer dan een van hem waren, zou ik ze beiden doodschieten.

Over schieten gesproken, verstoppen jullie je wapens onder jullie beddengoed. In Midden-Wereld zijn er tegenwoordig weinigen die ze dragen... Jullie willen niet laten weten wie jullie zijn.

Onthoud jullie 'nieuwe namen' die op deze vervalste papieren staan. Noem elkaar niet bij de echte naam, tenzij jullie echt alleen zijn.

Bedenk, in Hambry zijn jullie leerling-veedrijvers die paarden voor het Genootschap willen kopen.

In werkelijkheid bespieden jullie voor ons de Paardenvereniging. Jullie gaan na of sommigen van hen – zoals wij vermoeden – aan Farsons kant staan.

Kijk niet nors, Roland, dit is niet zomaar bezigheid. Wij hebben echt paarden nodig voor onze strijd tegen Farson. Zoals die van Pat Delgado, een veedrijver voor de baronie Mejis.

Kijk ook of ze, zoals geruchten willen, olie raffineren voor Farsons machtige wapens van de Grote Ouden. Zo ja, dan veroveren of vernietigen wij de velden.

Met deze postduiven zullen jullie ons op de hoogte houden.

Bedenk, Roland, houd je emoties in toom. Bega niet de fout je hart bij je hand te brengen, zodat het beide verraadt, weet ge?

Ik weet het zeer goed, sai.

Nog één ding, zoon...

... onze spionnen zeggen dat een van Maerlyns bollen – de roze die ze `grapefruit' noemen – op weg naar het oosten is. Farson hunkert daarnaar. Als je hem vindt, stuur dan bericht, maar gebruik de grapefruit niet. Begrepen?

Ja, vader. En ik zweer... ik zal je gezicht nooit vergeten.

Dat lijkt me niet, anders zal een trap tegen je achterste je geheugen wel opfrissen.

Als Robert en Cuthbert afscheid nemen, ziet Roland... haar. Verborgen in de schaduw.

Zijn moeder komt hem uitgeleide doen. En hij mompelt, net hard genoeg dat zij het kan horen...

Mijn vaders gezicht zal ik altijd onthouden. Het jouwe...

... zal ik proberen te vergeten.

Gesmoord door emotie, zegt Gabrielle geen woord.

Roland, al zijn emoties dood, kan het niet schelen.

Zij gaan naar hier... naar Hambry.
Zonder te weten dat de kaarten tegen hen zijn vervalst.
Zo te zien win ik weer.
Blijkbaar, Clay Reynolds, heb je onverklaarbaar veel gewonnen.
Wat kan ik zeggen, behalve dat ik de beste 'Kijk'-speler uit deze streken ben.
Dat kun jij zeggen. Maar ik... ik kan iets anders zeggen. Ik kan zeggen dat jij een vervloekte valsspeler bent.
O, kun je dat?
Jazeker.
BLAM
En nu? Kun je dat nu ook zeggen?

De Grote Doodkistjagers hebben meer aan hun hoofd dan jouw vermaledijde reputatie.

Hij zei dat ik vals speelde.

Het kan me niet schelen, al zei hij dat je hem met zijn vrouw bedroog... jou kennende, deed je dat waarschijnlijk ook. Verspil geen munitie aan mensen die het niet waard zijn!

Zo te horen, Jonas, stijgt die blikken ster je naar het hoofd.

Misschien. Dit zijn er nog twee voor jou en Depape daar.

Ik zei tegen de sheriff: het is niet genoeg dat ik deputy ben. Roy Depape en Clay Reynolds moeten me helpen als nieuwe veiligheids-dienst van burgemeester Thorin.
Heel goed van je, Jonas. Magnifiek. Het maakt vast wel indruk op de dames.

Denk met de revolver in je leer, Reynolds, en niet met die in je broek.
En kom nu mee. We moeten iets bezorgen bij Rhea.

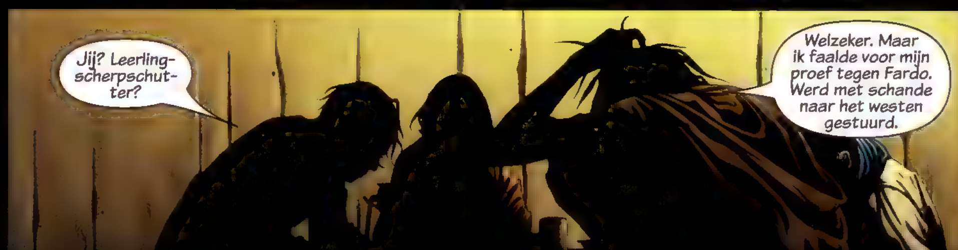
De heks van de Cöos? Wat hebben wij dat het oude wijf nodig heeft?

Farsons speelgoed. Ze bewaart het tot de Goede Man het zelf komt halen.
Hier, imbeciel. Ruim die rommel op voordat Coral Thorin Terug is.

Anders bazuint de zuster van de burgemeester rond dat de Grote Doodkistjagers troep maken in haar huis.

Ik weet dat ik nog niet over het ka-tet heb verteld. Over ka wel, over ka-tet... niet. Neem mij niet kwadelijk. Ik maak het nu goed.
Een groep mensen verbonden door het lot – door ka – met hetzelfde doel en, goed of kwaad, hetzelfde einde. Samen tot de dood het laatste woord heeft, zoals altijd.
Ka-tet betekent 'een uit velen', maar meer dan dat...
Zie nu Roland en zijn ka-tet van Cuthbert en Alain, op weg naar ka, en ook op weg naar Hambry.
Zelfs ka-tets krijgen honger, en de vervallen herberg lijkt een goede plaats om halt te houden.
Zie je die paarden aan dat hek? Mutanten. Geen stamboek, zoals de onze.
We moeten oppassen dat we geen `rijke jongens' uit de stad lijken. We moeten het onheil niet over ons afroepen.
Bert, wat doe je met die schedel?
Wat, Uitkijk? Hij gaat mee. We kunnen alle hulp gebruiken.
Het interieur is erger dan de buitenkant. Enkele mannen bespotten een oude grasvreter, een arme stumper die verslaafd is aan het kruid.
Roland ziet een mogelijke bron van nieuws en biedt de grasvreter iets te eten aan... en is verbaasd als de oude man zegt...
Ik zag je aan voor een scherpschutter, jongen, maar vergeef me mijn dwaze fout – je bent te jong. Het moet door het kruid komen.
Zie, ik was ooit leerling. Ja, dat was ik.

Jij? Leerling-scherpschut-ter?
Welzeker. Maar ik faalde voor mijn proef tegen Fardo. Werd met schande naar het westen gestuurd.

Hoe kom je dan hier, in de grenslanden tussen baronieën?
Dat herinner ik me niet. Dat doet het gras met je.

Herinner je je niets? Over Farson mis-schien?
We... we willen geen moeilijkheden onderweg, en we hebben geruchten gehoord...

Geruchten! Geruchten zijn niks waard. Farson heeft het westen ingenomen, en het oosten rot weg.
Het hele gebied gaat naar de hel sinds Pat Delgado is gedood... door Hambry's nieuwe deputy's, zeggen ze.
Verdomd jammer. Kwam altijd op zijn reizen naar deze herberg, die Pat. Behandelde me goed. Ja. Verdomd jammer.

Als hij je goed behandelde... doen wij dat ook. Hier, sai. Koop voedsel, kruid... wat maar helpt.

Delgado is dood. Verdraaid. We zijn er amper en onze mis-sie is al lamgelegd.
Het kan alleen maar beter wor-den.
Geloof je dat?
Nee, niet echt.

Onder een Kussende Maan huiveren de Grote Doodkistjagers, de nieuwe deputy's, voor een stinkende oude vrouw met hangtieten en een barre woestijn op de plaats waar haar oude o-benen samenkomen...

... maar, geloof het of niet, haar opwinding om de zak die Eldred Jonas haar geeft is zo groot dat ze een vreemde warmte en vochtigheid in die droge kreek voelt.

Al kakelend mompelt ze een onoprecht dankwoord, waarop Jonas simpelweg antwoordt:

Verlies dat, en je verliest je hoofd.

Vrees mij nooit, mijn goede vriend.

Huh! 'Goede vriend.' Mannen, dwaze verwaande nietsnutten, dat zijn het!

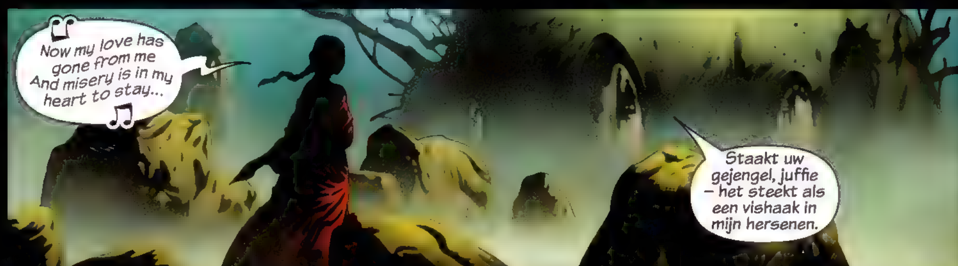
Ooo, het is mooi, zoals ik wel wist.

Door de zak heen voelde ik je glimmer. Zo, zo mo...

♫ Once my cares were far away, Yes, once my cares were far away... ♫

Een zingend meisje?

Bij Farsons ballen! Dat kleine kreng is vroeg!

Now my love has gone from me And misery is in my heart to stay...
Staakt uw gejengel, juffie – het steekt als een vishaak in mijn hersenen.

En hier zijt ge.
Ja. Hier ben ik. Vroeg, ik weet het. Ik heb een eindweegs gerend. De maan kwam in mijn bloed, denk ik. Dat zou mijn pa hebben gezegd.

Welzeker, maar dood is hij, je pa, Pat Delgado... en jou, zijn kleine Susan, laat hij over aan de grillen van anderen.
Laten wij doen wat ons te doen staat. En laten we het snel doen. Hebt ge iets voor me meegebracht, juffie? Dat hebt ge vast en zeker.

Susan bedwingt haar walging voor de oude heks en geeft haar een zak munten die ze van haar tante Cordelia heeft gekregen.

Het vuur moet worden gevoed, juffie.
Gaat ge naar de zijkant van het huis en komt ge terug met een armvol hout.
Stevige takken moeten er komen, en niet zaniken als ge ze niet kunt sjouwen. Ge zijt goedgebouwd, dat zijt ge!

Terwijl Susan doet wat haar is gezegd, werpt Rhea één laatste blik in Maerlyns grapefruit, die ze wil verbergen. Maar dan...

O, mijn mooie bol. O, ge leeft, dat doet ge.

Maar waarom toont ge me Jonas en zijn troep...?

Wacht... nee. Dezen zijn jonger. Zelfs jonger dan Depape.

Een van hen heeft een vogelschedel om zijn hals... raar maar waar.

En die... zo nonchalant als hij op zijn paard zit... de aura van de dood om hem heen...

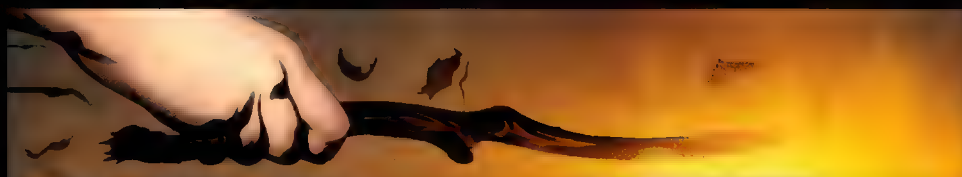
Wellicht een scherpschutter? Naar het oosten gekomen, welzeker, wellicht uit Gilead zelf.

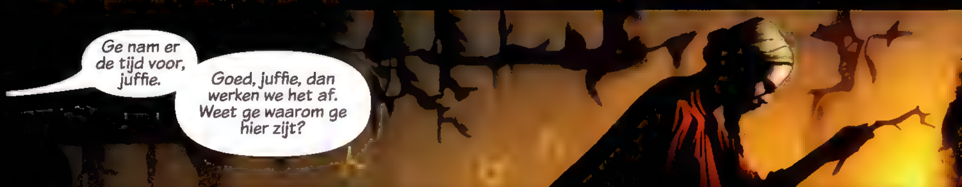
Kon ik maar beter zien!

Dichterbij, liefje! Nog dichterbij!

Ge zijt niet iemand van het oude volk. Uw gezicht ziet er niet zo uit. Maar ge behoort ook niet tot de Buitenboog.

Wie zijt gij, makker? Wie?

Ge nam er de tijd voor, juffie.
Goed, juffie, dan werken we het af. Weet ge waarom ge hier zijt?

Ik ben hier op verzoek van burgemeester Thorin.
Zijn vrouw is zonder vrucht aan het eind van haar stonden.
Hij wil een zoon voordat hij ook niet meer kan...

Houdt uw kakel.
Hij wil tieten en billen die niet pulpig worden in zijn handen...
... en een doos die vastgrijpt wat hij erin duwt. Als hij nog man genoeg is om het erin te duwen.

Ik moet onderzoeken of ge lichamelijk en spiritueel intact zijt, juffie. De reinheid bewijzen, noemden de ouden dat. Komt ge hier.
Als een duivel of demon uw ziel heeft bevuild, hetgeen een smet werpt op het kind dat ge zult dragen, is er een teken achtergelaten.
Goed, goed. Laten we lager kijken.

Strak zijt ge. Zo goed als het maar kan.
Maar Thorin zal daar iets aan doen, dat zal hij.

Hier, mijn teken. Het sigul van uw reinheid.

Zeg Thorin dat hij u niet in zijn bed moet nemen tot de Demon-maan vol in de hemel staat, over drie maan-den. Niet voor Oogst. Zeg hem dat.
Dat zal ik. Zijn wij nu klaar?
Nou... Wellicht is er nog één klein ding...

Kijk naar dit medaillon, lieve maagd...

... en slaap.

Susan, dochter van Patrick. Luistert ge goed, en onthoudt. Onthoudt ge het in de diepe grot waar-heen uw wakende geest nimmer gaat.
Onthoudt.
Welzeker. Ge zult iets doen als hij uw maagdelijkheid heeft genomen. Ge zult het meteen doen, zonder er zelfs bij na te denken.
Luistert ge nu naar mij, Susan, dochter van Patrick, en luistert goed...

Wee Susan als ze de heksenhut ontvlucht.

Pa... O god, pa...

Waarom moest je sterven? Doodgedrukt door je eigen paard, zeggen ze...

... zeggen ze...

En wat ze over mij zeggen... Ik zie hoe de vrouwen naar me kijken, fronsend, afkeurend...

Het liefje van de burgemeester. De concubine van de burgemeester.

De – snik – h... h... hoer.

Voor bescher-ming en geld en...

En dat gemene schepsel, met haar handen op me!

Pa... o, pa, had ik maar de kracht mijn eigen leven te nemen. Om bij jou te zijn op de open plek aan het eind van het pad.

Als ik niet bij jou kan komen... vind dan een manier om mij hier te beschermen. Help...

... me?

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

DE JONGE JAREN VAN DE SCHERPSCHUTTER

HOOFDSTUK DRIE

Voelt ge het in de lucht? Dat knetteren, die aandrang, vermengd met vage vertrouwdheid?

Zo is het altijd als verliefden elkaar voor het eerst in de ogen zien. Zij zijn als sterren aan de hemel...

... heet en fel brandend, en dan dovend.

Wie weet zijn het wellicht steeds dezelfden, weet ge? Dezelfde zielen, altijd ontmoetend, altijd hopend tegen beter weten in... en altijd falend.

Sterren, allang dood, geven ons nog hun licht, weet ge. Dat zeggen mannen die slimmer zijn dan wij tenminste. De sterren zijn allang weg, maar wij zien hun schittering nog lang nadat ze in vergetelheid zijn weggegleden.

Zie deze twee sterren goed. Zie ze nu... wetend dat ook zij zullen verdwijnen... en toch moeten we kijken, zoals ge ook naar die dode sterren kijkt en hun schoonheid bewondert.

Goedenavond, dame, en mogen uw dagen op aarde lang zijn.

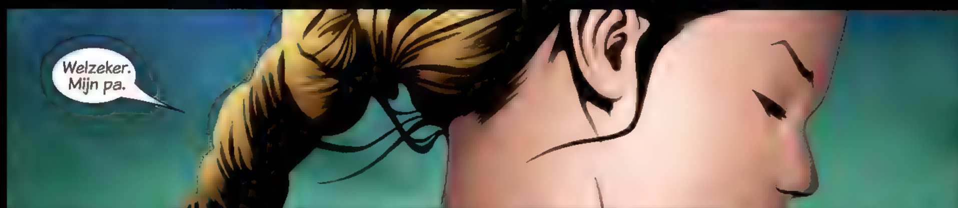
Mogen de uwe tweemaal zo lang zijn.

Will Dearborn van Nieuw Kanaän, tot uw dienst.
Susan Delgado van Hambry, tot de uwe.
Dankie, sai, Susan Delgado. Wij zijn goed ontmoet, hoop ik. Ik wilde u niet aan het schrikken maken...
Dat deed u, een beetje.
Ja, dat dacht ik al. Het spijt me.
Nee, u hoeft u niet te verontschuldigen. Dit zijn... gespannen tijden, en dat is niet uw schuld. Farsons schurken zijn overal...

Wat voert u naar ons kleine stukje van Midden-Wereld? Mag ik dat vragen?
Ik ben hier gekomen met twee van mijn vrienden, Richard Stockworth en Arthur Heath. Wij zijn hier in opdracht van het Genootschap, en wij komen als tellers.
Tellers van wat?

Van al hetgeen het Genootschap in de komende jaren te stade kan komen. Vooral paarden.
Patrick Delgado was de man bij wie we daarover te rade moesten gaan. Familie van u, sai Delgado?

Welzeker. Mijn pa.

Het spijt me te horen dat hij op de open plek aan het eind van het pad is gekomen, Susan.
Dankie. Het spijt me dat ik u niet kan helpen met uw behoefte aan paarden. Mijn pa's eigendom... dat hij graag aan de vijanden van Farson zou hebben geleverd...
... is niet het mijne, want in Hambry kunnen alleen zoons het vermogen van hun vaders erven.

Dus... op jouw naam heb je...

Niets dan mijn naam en mijn herinneringen.

Ze lopen een tijdlang in onbehaaglijke stilte, en dan ziet Roland een skeletachtig woud van boortorens.

Hoe noemen ze gindse plaats?

Het olieterrein? Citgo.

Werken sommige boortorens nog?

Welzeker, en ze zijn niet te stoppen. Niemand weet nog hoe.

Werken er nog oliemachines in Nieuw Kanaän? En is daar nog de alchemie om olie te veranderen in het spul waar machines op draaien?

Het heet raffinage, niet alchemie... en nee, wij hebben niet zo veel machines, al...

Dat geluid! Als... als het loeien van een sirene die wordt aangezwengeld door iemand die niet lang meer te leven heeft! Wat ter wereld is dat?

Dat is een dunnie. In Eyebolt Canyon. Hebt u daar nooit van gehoord?

Van gehoord, ja, maar nooit gehoord. Goden, hoe verdragen jullie dat? Het klinkt alsof het leeft. Heb jij de dunnie ooit gezien?

Ja, een of twee keer. Vanboven. Hij is lelijk... als een langzaam brandend turfvuur en een moeras vol schuimend groen water.

Ze zeggen dat hij groeit.... maar hij ontsnapt niet uit Eyebolt Canyon, niet in jouw tijd of de mijne.

Uiteindelijk... veel te vroeg voor beiden... bereiken ze hun bestemming.

Morgen rijden we naar het dorp om onze opwachting te maken bij burgemeester Hart Thorin. En ook bij Kimba Rimer, Thorins kanselier.

Will Dearborn... als je me in Seafront ziet... het huis van de burgemeester... als je mijn vriend bent, zie me dan voor de eerste keer. Zoals ik jou ook.

Waarom? Ben je verloofd?

Ik geef liever geen antwoord. Mijn positie is momenteel delicaat. Trouwens, het is laat. Hier gaan wij uiteen, Will...

Wij waren toch goed ontmoet?

De kus was kort maar niet zusterlijk.

Ja, erg goed ontmoet, Will.

Vervolg je weg in vrede.

En jij de jouwe. Ik verheug me erop...

...je voor het eerst te ontmoeten.

Je hebt gezien dat mensen over Farson praatten en zich zorgen maakten. Je vraagt je af of die zorgen misschien, heel misschien, overdreven zijn, zoals soms het geval is.

Kijk dan naar Farson, die uitziet over de verbrande en geplunderde puinhopen van Indrie, de hoofdstad van de baronie Cressia. Ruik de lucht, zo scherp van rook dat je ogen tranen.

Maar niet Farsons ogen, nee.

Noem afstanden en wedverhoudingen.

Kom op, laffe sukkels! Geef me een stimulans! Hoe ver kan ik hem wegslaan?

Oog recht naar voren... schouders recht... eeeeeen...

De platte kant van zijn zwaard maakt een lelijk 'splutsj'-geluid en zwiept het hoofd weg.

Acht meter verder stuitert het tegen een rotshelling, voor het geval je zelf aan het wedden was.

En uit het bloed dat door het hoofd van de arme stumper is achtergelaten opent zich een deur. Een deur die wij herkennen...

Gecreëerd door de magie van iemand die wij nimmer meer hoopten te zien...

Ho, Marten met de Vele Namen! Ho, Tovenaar in het Zwart! En over zwart gesproken...

Waar is die vervloekte olie die je me beloofde?

Laten we dat bespreken... en andere... zaken van belang.

Oorlog is een spel. Het enige verschil met onschuldige spelen als kaarten en bordspelen is de inzet. Er zijn allerlei spelen.

Laat het spel nu in burgemeester Thorins huis aanvangen. Het begint met een o zo beschaafd diner en zal zeker in heel Hambry worden uitgespeeld.

Hier zijn de spelers: Roland, Cuthbert en Alain... of misschien zijn ze de stukken. Soms is moeilijk te zeggen wie speelt en wie gespeeld wordt.

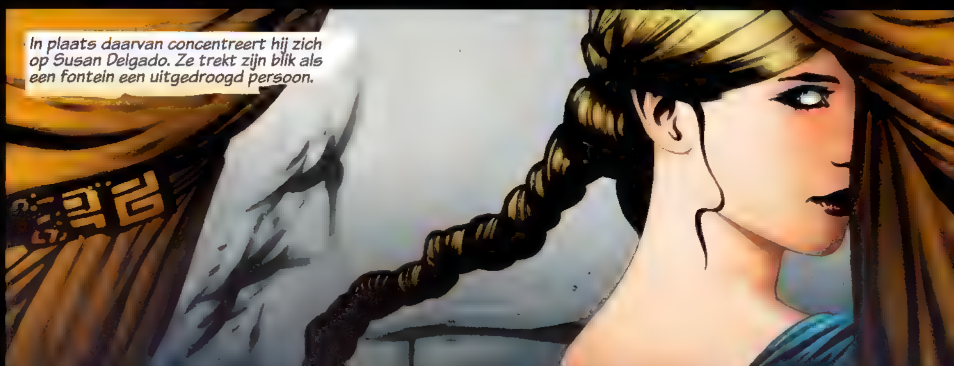
Kloppen we aan? Of lopen we gewoon naar binnen?

Cuthberts vraag wordt overbodig, want de bewoners komen voor hen naar buiten, zich koesterend in de warme zeelucht.

Goedenavond, heren. Ik ben burgemeester Thorin... Dit zijn sheriff Avery en zijn deputy, Eldred Jonas. Welkom in Seafront, mijn nederige huis.

De burgemeester gaat verder met voorstellen, maar een ieder die ook maar enigszins oplet – niet de burgemeester, die niet goed is in dat soort dingen... – ziet...

... dat Roland niet meer luistert.

In plaats daarvan concentreert hij zich op Susan Delgado. Ze trekt zijn blik als een fontein een uitgedroogd persoon.

Alain en Cuthbert kijken van Roland naar Susan en weer naar Roland, en zelfs Cuthbert Allgood, die in bijna alles humor kan zien, vindt deze afleiding helemaal niet grappig.

En Jonas, nou... Niets ontgaat hem. Niets.

Burgemeester Thorin, die nog niets beseft, besluit met...
Kom met vreugde naar mijn huis, zeg ik u met heel mijn hart, en dat doe ik.
En zo zullen wij, want uw begroeting stemt ons vreugdevol...

En onze dank, meneer Renfrew, voor het onderdak dat u ons geeft in de knechtenbarak van de Bar K.
Het minste wat ik voor de Genootschapjongens kon doen.
Over paarden gesproken, hoe staat het met de paarden? Wij hebben elk paard nodig dat gemist kan worden.
Eh, de bloedlijnen gaan goed vooruit.
Drie op de vijf veulens is heden ten dage goed, en de vierde kunt ge houden en gebruiken, al kunt ge er niet mee fokken. Nog maar één op de vijf heeft extra poten of ogen of zijn darmen aan de buitenkant.
Maar de geboortecijfers zijn laag. De hengsten hebben veel ram in hun rammers, maar minder kruit- en kogelkracht, als ge begrijpt.
Waarom zou dat zo zijn?
O, ik weet wat oude Hash zal zeggen. Hij zal de schuld aan Pat Delgado geven.
Hij zal zeggen dat die met de bloedlijnen knoeide... misschien zelfs insinueren dat die arme Pat met Farson samenspande.
Onzin, zeg ik, maar tegen roddels valt niet te pleiten.
... het enige wat niemand bestrijdt, wat Pat betreft, is de schoonheid van zijn dochter.
Ze is de sjeevin van de burgemeester, weet ge. Zijn bijvrouw. Niet geconsumeerd, niet tot Oogst, en daar is mijn broer niet blij mee, verzeker ik u...
... maar gekocht en betaald, net als vroeger. Haar vader zou van schaamte sterven als hij haar kon zien.
Maar Olive Thorin zou haar graag helpen sterven... want ze weet dat Susan haar man de erfgenaam zal geven die zijzelf hem niet gaf.
Een ellendige zaak is het. Een ellendige zaak.

Het diner duurt eindeloos, en na afloop is er geen ontsnapping mogelijk: Roland en zijn vrienden moeten meedansen met de anderen.

Roland zal wel wensen dat hij zijn revolvers had, dan kon hij de muzikanten neerschieten... of zichzelf... of beide.

En plotseling staat hij tegenover Susan Delgado.

Dank je voor je discretie en je fatsoen.

Hij kijkt koud naar het liefje van de burgemeester... nauwelijks beter dan een hoer. Met een stem dof als wapenmetaal zegt hij...

Ik kan discreet zijn, sai. Maar fatsoen?

Het verbaast me dat u dat woord kent.

Waarom spreekt ge zo?

Ze volgt Rolands ijzige blik en ziet dat hij naar Olive Thorin kijkt, de vrouw die de aanwezigheid van de sloerie van haar man moet verdragen...

En ze begrijpt Rolands afkeer van haar.

Ze vindt het verschrikkelijk... Maar begrijpen? Ja.

Enige tijd later zitten Roy Depape en Clay Reynolds van de Grote Doodkistjagers moe en woedend in de Traveler's Rest... en hun stemming wordt er niet beter op.
Verrek: Wa heeft de kat nou weer naar binnen gesleept en bepist?
Zo te zien ben jij dat, sai.
Wat zei je, dode man?
Ge stinkt naar olie en dennenhars. Waar hebt ge gezeten? Door de Citgo-velden gerold?
De prater heeft al te veel graf gedronken, en dat maakt zijn tong veel te los.
Maar dronkaards spreken vaak de waarheid, en deze dronkaard komt veel te dicht bij de waar-
... want Depape en Reynolds zijn inderdaad naar het Citgo-veld geweest, waar ze tankwagens hebben verstopt voor Farson. Niet iets waarvan ge wilt dat een dronkaard het rondbazuint.
Reynolds denkt dat een snelle trap tegen het achterste van de prater afdoende is.

Maar weet je, geweld maakt de dingen meestal erger. Zo ook in dit geval.

De prater valt tegen Sheemie aan, de achterlijke caféjongen. En Sheemie heeft een emmer met een smerig bocht dat kamelenpis wordt genoemd. Hoe minder daarover wordt gezegd, hoe beter.

De kamelenpis vliegt in het rond en komt op wie terecht?

Nou, als je Satans eerste wet van boosaardigheid kent, namelijk, als het ergste kan gebeuren, gebeurt het meestal ook, heb je het al geraden:

Roy Depape.

Wel, wel, jongen. Je hebt mij erg natgemaakt.

Sorry, grote man, ik ging van struikel-de-struik.
Kijk eens wat je met mijn laarzen hebt gedaan.
Lik ze schoon. Dat wil ik.
Je likt aan mijn laarzen tot ze droog zijn, en zo schoon dat je je eigen stomme konijnengezicht erin ziet.
Moet dat? Kan ik niet gewoon `spijt me' zeggen en ze heel goed poetsen?

Likken, stompzinnige ezel.

Ik kan dat gewoon niet toestaan.
Als ik kon, zou ik het toestaan, maar ik kan niet.

Onhygiënisch, weet je. Wie weet welke ziekten er zo verspreid worden? Je moet er niet aan denken.
Ab-so-luut walgelijk!

Dit is geen plaats voor een jongen als jij. Jongens die hier komen leren slechte gewoonten, jongen.
Een daarvan is doodgaan.
Dus ik geef je deze ene kans. Maak dat je wegkomt.

Dank u, meneer. Ik stel mijn ene kans op prijs.
Ze zullen er in Hambry nog jaren over praten... Dertig jaar na de val van Gilead en het einde van het Genootschap zullen ze er nog over praten.

Hoe de revolver bliksemsnel door een metalen balletje uit Depapes hand werd geslagen, met de complimenten van de katapult van zekere Cuthbert: Depapes vingertopje verbrijzeld, de nagel afgescheurd.
Iets lager, en hij had rookkringetjes door zijn eigen handpalm kunnen blazen.

Roy Depapes verbijsterde hersenen hebben het amper kunnen volgen, en Bert heeft alweer geladen.
Welnu, als ik uw aandacht heb, meneer.

Zijn aandacht misschien niet, maar de mijne wel.
Ik ben van achteren belaagd. Opnieuw in de luren gelegd door mijn eigen naïviteit.
Leg die katapult neer.

Als je schiet, vliegt de kogel weg en sterft je vriend ook.
O, dus het is een patstel-ling?
En als ik nu eens zei dat ik je niet ge-loof? Dat niemand met dat ding...

Wat je gelooft, doet er niet toe.
Doe die revolver weg, vriend...

... of ik snij je keel door.

Zeuntje, er is tot op honderd wielen geen patrouille van het Genootschap, misschien wel driehonderd, en al was er een over gindse heuvel, dan kon het me nog geen scheet in een wervelstorm schelen.

Jullie vaders zeggen me ook geen coyotedrol. Doe dat mes weg of ik knal je hersens uit je kop.

Niemand doet de Grote Doodkistjagers zoiets aan. Dit is jullie laatste kans om...

Nee, het is jouw laatste kans. Je laatste, eerste, enige.

Stop die revolver weg. Doe het nu, of deze dolk gaat in je hart.

Geen woord meer. Genoeg gepraat. Doe het of sterf.

Als de sheriff, nog slaperig en halfdronken van het diner, komt aangewaggeld, zijn de revolvers in holsters gestoken, de messen in scheden, en zijn de kogeltjes weggestopt.

Maar de rauwe zenuwen en brandende razernij gieren harder dan de dorpsdunnie.

We hebben er een mooie puinhoop van gemaakt, hè?

Ik zal u vertellen wat we gaan doen. We gaan het vergeten.

Ik ga niet de komende drie of vier maanden afwachten wie van jullie wie vermoordt.

Sai, ik kan niet geloven dat ge drie jongkerels van het Genootschap last wilt bezorgen. En jongens...

Ge hebt allemaal uw eigen brood te bakken en haver te pletten. Niemand van jullie wil dat iets als dit hem belet zijn werk te doen, waar of niet?

Dus wat ik wil is dat ge met uw gezichten naar elkander staat, elkander de hand schudt en uw verontschuldigingen aanbiedt. Doet ge dat niet, dan...

... dan rijdt ge, wat mij betreft, bij zonsopgang allemaal in westelijke richting het dorp uit.

Hij heeft gelijk, jongen. Wil je een oude man de hand schudden en beloven opnieuw te beginnen?

Ja.

Mijn verontschuldigingen.

En de mijne, meneer Jonas.

Wel! Dat was een genoeglijke en leerzame avond, nietwaar?
Een diner, een kringdans, en nog bijna vermoord ook.
Ik heb eens goed in Jonas' ogen gekeken toen hij je de hand schudde, Roland. Hij is van plan je te vermoorden.

Ze willen ons alle drie vermoorden.

We zullen het ze moeilijk maken, maar ze weten nu meer van ons dan onder het diner. We krijgen ze niet meer zo makkelijk onder schot.
Zagen jullie die doodkisttatoeages op hun handen?

Ja. En die zag ik eerder...
... op de hand van een moordenaar die werd opgehangen voor poging tot moord op je vader, Steve Deschain.
Een moordenaarshand, maar een hand geleid door Farson, neem dat van mij aan.
Hambry's leiders zijn Farsons bondgenoten.
Dit eindigt niet goed.
Dat heb ik ook nooit verwacht.
Je zelfvertrouwen is inspirerend, Bert.

Roy... zet je bril af.
Als je hem kapot wilt hebben, hou hem dan op. Mij is het om het even.
Jonas, wat moet dat? Ik...

Oefff!!!
Weet je hoeveel kwaad je hebt aangericht? Niemand van ons heeft zich roemvol gedragen, maar jij was de idioot door wie het begon!
Het mogen dan rijke jongens zijn, maar dat is niet het enige wat ze zijn. Zoals ze zich vanavond gedroegen... Het was net of ze...

Ze gedroegen zich als scherp-schutters.
Weten jullie waarom ik die jongen Dearborn een hand gaf? Omdat we geen deining mogen maken, jongens. Niet nu we al zo dicht bij de haven zijn.
Maar ik zeg jullie dit... Niemand die een mes tegen Eldred Jonas' rug drukt, blijft in leven.
Geen rijke jongen die zegt dat hij een karwei komt doen...
... en zelfs geen scherp-schutter.

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

DE JONGE JAREN VAN DE SCHERPSCHUTTER

HOOFDSTUK VIER

De Kussende Maan is afgenomen en de Marskramersmaan maakt zijn ijle entree.
Susan Delgado zit schrijlings op haar tweejarige rosillio Pylon. Ze galoppeert naar het noorden langs de Valling, alsof ze voor haar eigen gedachten op de vlucht is.
Of ze zo hard naar iets toe rijdt of bij iets vandaan, kan niemand zeggen, en ik doe dat ook maar niet...
Ik laat de gebeurtenissen... en de jonge vrouw... voor zichzelf spreken.
Sneller! Sneller! Toe dan, jongen!

O!
Goedemorgen, Susan. Ik ben blij je weer te zien.
Ik... vraag je om vergeving.
O ja?
Wat ik die avond zei, was ongerechtvaar-digd.

Het kan me niet schelen dat het ongerechtvaardigd was. Het was oneerlijk. En kwetsend.
Ik ben verliefd op je geworden. Daarom zei ik het. Dat gebeurde al voordat je me kuste, denk ik.

Meneer Dearborn, dat is een belachelijk idee. Op grond van één ontmoeting? Eén enkele kus?
Zulke dingen ge-beuren in verhalen, maar in het echte leven? Ik denk van niet.

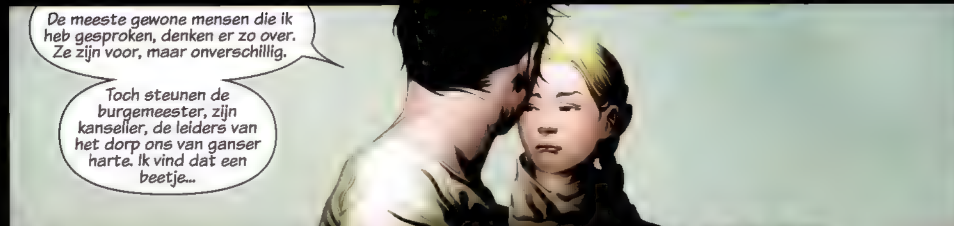

Ik heb met heel mijn hart spijt van wat ik zei toen we dansten. Wil je me niet vergeven?
... Ja.
Dankie, sai.

Noem me niet zo. Dat wil ik niet. Ik heet Susan.
Wil jij me Will noemen?
Ja... Will.

Ik kan niet met zekerheid zeggen of Roland de trilling in haar stem hoort...
... of het lichte beven van haar hand bespeurt als hij haar helpt met afstijgen. Misschien verwacht ze dat hij meer van liefde, romantiek, spreekt...

.. voorstellen doet waarvan zij ondanks haar regeling met burgemeester Thorin niet afkerig zou zijn.
Stel je haar verbazing dus voor als Roland vraagt...

Ben jij voor het Genootschap?
Ik dacht dat gij en uw vrienden koeien, wapens en speren kwamen tellen... maar ik wist niet dat ge ook Genootschap-aanhangers telt.
Ja... ik ben voor het Genootschap, denk ik. Want mijn vader was dat. Maar vurig voor het Genootschap? Ik denk van niet.
Wij zien en horen er tegenwoordig niet veel van. Vooral geruchten.

De meeste gewone mensen die ik heb gesproken, denken er zo over. Ze zijn voor, maar onverschillig.
Toch steunen de burgemeester, zijn kanselier, de leiders van het dorp ons van ganser harte. Ik vind dat een beetje...

... vreemd.
Hoeveel paarden grazen er op de Valling?

Bijna duizend. En nog twee-honderd op stal of nog niet afgericht of werkend. Bijna allemaal zuiver.
Niet één afwijking op elke vijf? Niet slechts vijfhonderdzeventig stuks stamboek.
Van wie heb je dat? Dat is... krankzinnig! Als mijn pa hier was...

Maar dat is hij niet. Hij is dood.

Mijn vader had een ongeluk. Fran Lengyll was erbij. Hij zou niet liegen over... over...

Fran Lengyll zei tegen mijn vriend Stockworth dat er maar vijfhonderd paarden beschikbaar waren.

Belachelijk

En een leugen. Je kunt ze niet vertrouwen.

En jij? Kan ik alles geloven wat jij zegt, Will Dearborn? Heb jij helemaal niet tegen mij gelogen? Zweer het in de naam van je vader.

Ik...

Dacht ik het niet.

Susan, ik wil je over twee avonden bij de Citgo ontmoeten. Het Genootschap heeft je hulp nodig.

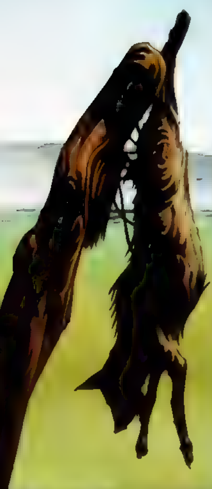
Ik heb je hulp nodig.

Ik heb...

...jou nodig.

Het zijn de beste kussen van zijn hele leven. Hij zal ze nooit vergeten.

Verstop die wapens goed, Alain. Als iemand ze vindt, is het uit met ons.
Dank je, Bert. De vorige vijf keer dat je het zei, hoorde ik het niet goed, maar de zesde keer... ja, nu weet ik het.
Zo jong en al zo cynisch. Tragisch.
Als je jouw vriend bent, word je snel oud.
En waar is Roland nou? Niet aan het vrijen met dat meisje, Susan Delgado, hoop ik. Dat ontbrak er nog maar aan.
Zoals hij haar aankeek, als een verliefd hondje. Het was gênant.
Nu maar hopen dat niemand anders het heeft gezien.

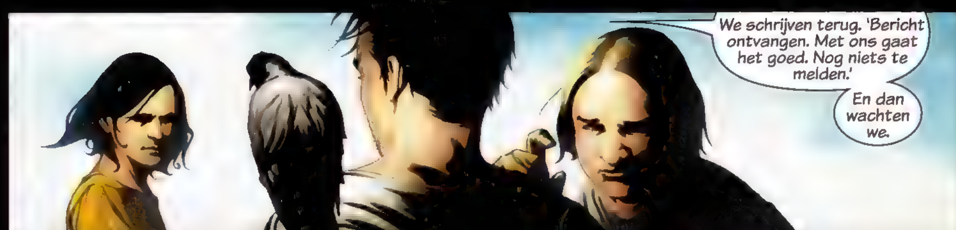

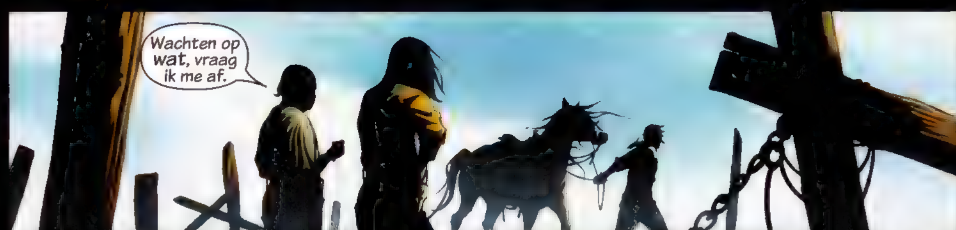

Heil.

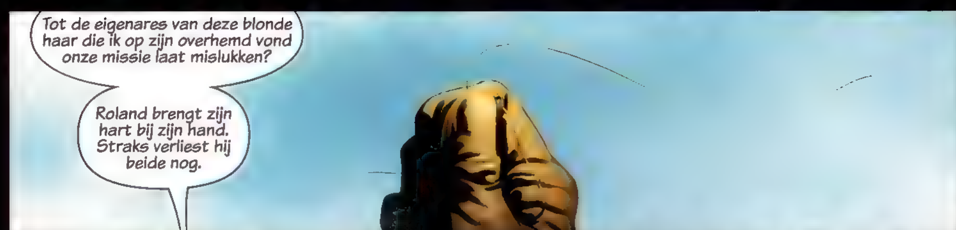

Een briefje van thuis. `Farson gaat naar het oosten. Troepen splitsen zich, een groot, een klein. Zien jullie iets ongewoons?'
Iets ongewoons? Wat betekent dat?

Weet ik niet. We weten bepaalde dingen en we geloven bepaalde dingen.

Maar zou Farson helemaal hierheen komen om paarden te halen? Dat denk ik niet.

We schrijven terug. 'Bericht ontvangen. Met ons gaat het goed. Nog niets te melden.'
En dan wachten we.

Wachten op wat, vraag ik me af.

Tot de eigenares van deze blonde haar die ik op zijn overhemd vond onze missie laat mislukken?
Roland brengt zijn hart bij zijn hand. Straks verliest hij beide nog.

Terwijl Alain en Cuthbert piekeren over zaken van hart en hand...

... heeft Roy Depape nog een pijnlijk hoofd... dankzij een schedeldreun van een kwade Eldred Jonas... Hij volgt de weg terug die Roland en zijn ka-tet naar Hambry hebben afgelegd.

Het spoor, soms warm, soms koud, voert hem naar een stadje zeshonderd kilometer ten westen van Mejis... het stadje Ritzy, dat zijn naam weinig eer aandoet.

... want alle idioten daarbinnen, ook de serveerster, kijken naar twee andere idioten die met messen vechten.

Normaal gesproken zou hij op de uitslag hebben gegokt.

Maar met zijn pijnlijke hoofd en zijn vinger die nog niet hersteld is van Cuthberts katapultkogel...

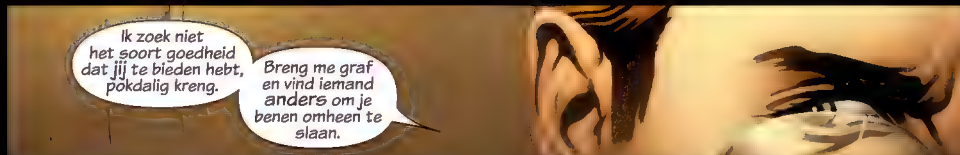
... is hij gewoon niet in de stemming.

BLAM

Wie moet je hier vermoorden om iets te drinken te krijgen?

Iets drinken en wat vriendelijkheid... meer vraag ik niet.

Jij bent meer dan wat je lijkt, vreemdeling. Je straalt gezag uit.
En wat weet jij daarvan, grasvreter?

Ik heb oog voor zulke dingen. Die kerels hier zouden het verschil niet weten tussen een jonge heer en een jonge drol.
Zoals die drie jonge heren die hier laatst waren... O, ik was op mijn hoede, maar ik wist dat ze...

Drie jonge heren... zeg je...?

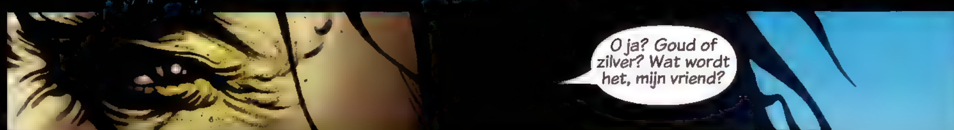

Minstens een van hen stamde af van de Eld, want ik zag zijn vader in zijn gezicht.... net zo duidelijk als ik de afgezakte tieten van Jolene daar zie.
Jonge vriend, heb je geld voor iets te drinken? Onthoud het gezicht van je vader en geef een oude stumper geld voor een biertje.

Ik zie niet veel in liefdadigheid, oude baas, maar misschien kun je het verdienen.
Kom mee naar mijn kantoor, dan zullen we zien.

Je kantoor. Dat is een goeie.
Vertel me over die drie jonge heren, oude vader. Als je me vertelt wat ik wil horen, geef ik je metaal.
Goud?
Vertel het me en we zullen zien.

Een van hen was zeker een heer. Want ik zag zijn vader, en zijn vader droeg de revolvers. Echte.
De grote met sandelhouten kolven. De ijzers van een scherpschutter. Een van de laatste heren. Steven Deschain van Gilead.
Die jongen die ik zag, was zijn zoon. Hij zal het gezicht van zijn vader nooit vergeten, want hij ziet het steeds weer in de spiegel.
De anderen leken me de zoons van Allgood en Johns, waarschijnlijk... zeker welgeboren.

Hadden ze revolvers?
Niet voor zover de zandhappers van dit gehucht ze konden zien. Waarschijnlijk in hun slaapzakken verstopt.
En welke naam gaf hij op, die jonge heer?
Deerfield? Deerstine? Ik weet het niet goed meer.

Laat maar. Ik weet genoeg. En jij hebt je metaal verdiend.

O ja? Goud of zilver? Wat wordt het, mijn vriend?

Lood.

Roy Depape rijdt weg, tevreden over de kennis die hij heeft vergaard.

Terwijl dat gebeurt, zien we bij een raffinaderij in de dode landen van Einde-Wereld de vijand van allen... zelfs, denk ik, van hen die denken dat hij een bondgenoot is...

Marten Broadcloak, moge hij rotten in de hel, overgeleverd aan de Man Jezus.

Halt

Noem je naam en reden, en als ze me niet bevallen, koester je volgende stap dan als je laatste.

Hij brengt zijn handen naar zijn gezicht, en dat gezicht...

... verandert...

... in een ander.

Walter van het Zwart, voor luitenant Latigo, als het u behaagt...

... of niet behaagt.

J-j-ja, meneer, ik... dat is te zeggen, hij... ik...

L-luitenant Latigo, eh... verwacht u. Deze kant op...

... als het niet te veel moeite is, sai Walter.

George Latigo is een van Farsons hoogste luitenants. Walter O'Dim is het uiteraard gewend dat mensen beven wanneer hij een van zijn gezichten laat zien.

Nu is Latigo... zo ijskoud als het maar kan. Hij begroet hem bijna **onverschillig** en geeft hem een rondleiding over de raffinaderij waarvan hij de leiding heeft.

Je laat het werk door trage mutanten doen? Zijn je soldaten niet goed genoeg?

Mijn soldaten zijn te goed, sai Walter. Als ze sterven, moet hun dood **zinvol** zijn...

Niet verspild door de onvermijdelijke ongelukken die zich voordoen in een proces met...

EEEEYARRRHHH--!!

Spsssssss

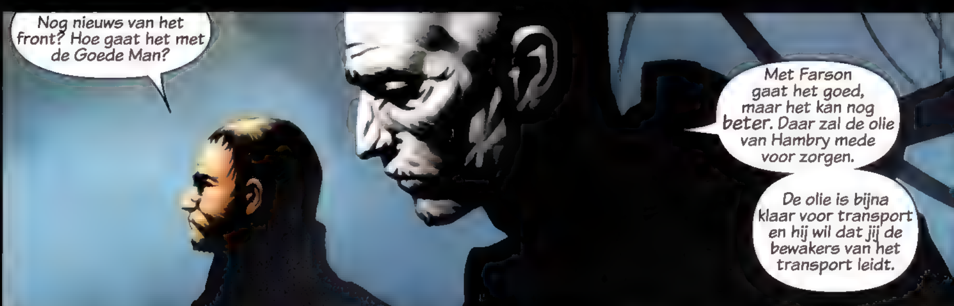
YEEEE!!!!!!!!

... waterstoffluoride.

Ik wil niet dat getrainde vechters in gelei veranderen omdat er wel eens een buis springt.

Ik begrijp het, luitenant. Wil je het overschot voor me in een zak doen?

Het kan... **nuttig**... zijn voor mijn onderzoeken.

... schiet ikzelf van tijd tot tijd ook met zeer scherp geschut.

Eyebolt Canyon. De zeebries is gaan liggen. De leerling-scherpschutters hebben het gevoel dat de rotsen geleidelijk van weerskanten naar hen toe komen.

Wat komen we hier doen, Roland?

Tellen. We zijn hierheen gestuurd om alles te tellen en alles te zien, en dit is iets om te tellen.

O ja. Zestienhonderdveertien visnetten, zeventig ossen, al wil niemand zeggen dat ze er zijn, en in het noorden één dunnie...

Wat dat ook moge zijn.

Dat gaan we uitzoeken.

Gaan we erin? Laat de notulerende engel aantekenen dat ik tegen ben, al ga ik niet over tot muiterij.
Rustig maar, Bert. We gaan er niet in.
Goed

Goden, het is net of het geluid aan mijn hersenen schraapt. In mijn tanden, mijn oren...
... mijn ogen wegvreet.
Ik ontken niet dat het verontrustend is...

... maar we moeten weten of het meer dan dierlijk is... of het een geest heeft, loyaliteit...
en aan wie het loyaal is.

De schaduwen zijn lang en er is weinig zicht, maar...
Ik zou zweren dat ik iets die gier zag opeten.

Dat zag ik ook.

Het roept me...
Hoe, Alain? Ik hoor niets.

Hongerig... zo hongerig... en het groeit... als een kanker die aan het lichaam van de wereld vreet...
Hoeveel het ook verslindt... het heeft altijd meer nodig.

In dat geval stel ik voor de vijanden van het Genootschap er recht op af te leiden...

... en laat het zijn strot vullen met Farson zelf, zoals hij verdient.

Dat pad daar leidt van het begin van de canyon naar de veilige andere kant. Gevaarlijk dicht langs de dunnie, ik weet het...
... maar in theorie kunnen we het later gebruiken om onze tegenstanders naar binnen te lokken.

Later? Waarom riskeren dan te sterven...? Als we het nu op de proef kunnen stellen.
Cuthbert maakte een grapje... ja toch?

Misschien wel. Maar hij heeft ook gelijk.
Laten we zien of wij kunnen overleven wat we onze vijanden willen aandoen.
Ze rijden hard door de pas. Het gieren in hun hoofd is bijna ondraaglijk. En dan gaat het gieren...

... over in woorden. En stemmen.
De stemmen van Rolands vader, en Marten, de tovenaar en verleider... en het allerergste: Rolands eigen stem.

Spring erin, scherpschutter.
Spring erin en laat al je zorgen verdwijnen.

Hier hoef je je hart niet te kwellen met liefde voor meisjes. Hier hoef je je kindergemoed niet te bezwaren met verdriet om een verloren moeder.

Niets dan het zoemen van de uitdijende holte in het midden van het universum; niets dan de heerlijke geur van rottend vlees.

Kom, scherpschutter. Word een deel van de dunnie.

BLAAAM
Word een deel van de hel.

Arrrhh. Ondankbare vlegel. Niemand zal je zo begeren als ik...
... en in wat voor je hart doorgaat... weet je dat het waar is.

Laten we maken dat we wegkomen.

Tellen... tellen, één dunnie...
... en moge het je slecht vergaan.

Dat noemen ze de Hangrots.

Waarom toch?

Huh. Iets nieuws om te tellen.

En dat is...

Tankwagens. Olietankwagens verborgen in de rotsen achter Hangrots.

Wat zou het goede en technologisch achterlijke volkje van Hambry nu aan zo'n schat van vloeibaar goud hebben?

Niets. Maar Farson?

Heel veel, denk ik. En als het hier is...

Komt hij het ooit halen.

Alle dingen gebeuren op hun tijd, zoals Roland zegt, en ge weet wat dat betekent.

Susan Delgado wacht in haar kleedkamer tot de naaister de Oogstjurk komt afmaken, bestemd voor haar vereniging met burgemeester Thorin. En ze denkt ongeveer hetzelfde over alle dingen op hun tijd.

En ze is blij dat die tijd nog niet is gekomen. Eerlijk gezegd denkt ze aan de handen van een man op haar...

... en het zijn niet Thorins handen, dat staat vast.

Het is de kalme hand van de man die ze Will Dearborn noemt.

Stil blijven staan, meisje.
Burgemeester Thorin...
U mag niet... Dit is niet de plaats en nog niet de tijd...
Rhea zei...

Laat haar en alle heksen verrotten!
Verrotten, zeg ik!
Sta stil, mijn grote verleiding. Let goed op mij. Ik moet iets hebben, een snoepje, welzeker, dat moet ik...
... en jij gaat mij dat geven.

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

DE JONGE JAREN VAN DE SCHERPSCHUTTER

HOOFDSTUK VIJF

Welbeschouwd is het leven louter een kwestie van verwachtingen, weet ge?

Er zijn dingen waarvan je denkt dat ze een kant op gaan, en dingen waarvan je wilt dat ze een andere kant op gaan, en meestal gaat het heel anders. Neem nou Susan Delgado...

Ze verwachtte dat ze haar `verloofde', burgemeester Thorin, wel aankon... maar het ging anders, want hij overweldigde haar.

Ze verwachtte medelijden van haar tante Cordelia, maar kreeg te horen: 'Hij greep uw tieten en droogneukte wat tegen u aan, dat is alles. Niets om u druk om te maken.'

Oké, eerlijk gezegd was dat niet bepaald een verrassing, maar evengoed... ze had toch wel een kruimeltje medelijden kunnen opbrengen.

En dus reed Susan alsof de hel haar op de hielen zat naar de wilgen, en nu snikt ze erbarmelijk. Ze wou dat haar vader er was, maar weet dat hij dood is...

Ze vloekt op haar lot... haar Ka... en voorwaar, de wereld is een duistere, lege plaats.

Dan ziet ze iets... iemand... die haar in haar ellende bespiedt, en ze voelt zich opnieuw verkracht...

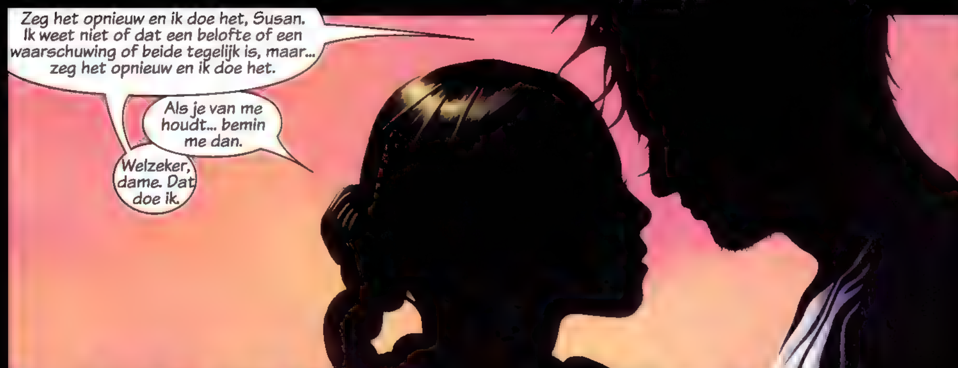
Ga weg! Ga weg, wie je ook bent, wees zo goed mij met rust te laten!

Ik zag je over de Valling rijden. Ik zou je niet zijn gevolgd, maar... ik dacht dat er misschien iets mis was.

Will? Will Dearborn...?

Alles is mis, Will.

Roland.
Wat? Neem... me niet kwadelijk, maar ik weet niet...
Ik heet niet Will, maar Roland. En nu heb ik mijn leven in jouw handen gelegd. Het is een groot geheim.
'Roland.' Dat is een nobele naam, dat is het.
Roland...
Als je van me houdt, bemin me dan.

En zo werden de minnaars verenigd in de baronie Mejis, tegen het eind van het laatste grote tijdperk...

... en het groene mos onder de plaats waar haar dijen samenkwamen werd mooi rood door het vervliegen van haar maagdelijkheid.

Zo werden zij verenigd en zo werden zij verdoemd.

Ka.

Als zij na hun vurige liefdesspel in elkaars armen liggen, vraagt ge u wellicht af wat er in Rolands dromerige geest omgaat. Ge kunt daar even goed naar raden als ik.

Wellicht denkt hij aan hun zachte woorden voor elkaar toen ze in slaap vielen. 'Zult ge voor me zorgen?' had ze gevraagd. Hij had ja gezegd en haar tranen weggekust.

Ze sprak van haar angst voor Thorin. 'Na het Vreugdevuur van Oogst... Thorin...'

'Je zult nooit naar zijn bed gaan,' had hij haar verzekerd. 'Daar kun je op rekenen. Daar zet ik mijn stempel op.' Dus misschien droomt hij dat hij Thorin doodt, of zelfs een zoon in zijn armen houdt die is voortgekomen uit hun liefde.

Wat er in Susans hoofd omgaat...

... zullen wij nu meteen weten.

Susan?

Een witte driehoek van kwarts, flikkerend in het maanlicht...

Susan!

Susan! Hou op! Word wakker!

Au!!!

Ge deed me pijn, Roland! Waarom deed ge me p...?

Hoe... ben ik hierbeneden gekomen?

Je had een steen met een scherpe rand. Je wilde jezelf ermee snijden en je wilde niet ophouden.
Susan, mag ik iets proberen?
Ik wil nagaan wie jou dit heeft aangedaan, en waarom. Kijk naar deze kogelpatroon...
Ik weet niets van wat er gebeurd is nadat we de liefde hadden bedreven. Alleen dat ik opkeek naar de lucht en dacht hoe goed ik me voelde en dat ik ging slapen. Waarom? Waarom deed ik het?
Iets wat je daarboven nog niet hebt geprobeerd? Welzeker, dat moogt ge.

Wat danst hij om je vingers? Waar heb je dat geleerd?
Thuis. Doet er niet toe.
Je wilt me hypnotiseren?
Ja... en ik denk dat het niet voor het eerst is.
Het duurt niet lang, alleen al niet door haar vertrouwen in hem.

Hij tast haar geest voorzichtig af, en haar gedachten gaan terug naar haar bezoek aan Rhea, de heks. De gebeurtenissen die ze beschrijft, zijn walgelijk, maar haar stem is kalm en neutraal.
En toen fluisterde de heks in mijn oor...
Wat? Wat fluisterde ze?

Ik weet het niet. De rest is roze.
Roze? Wat bedoel je?

Ze zegt: `Ja, mijn lief kind, ja zo, zo zijt ge een braaf meisje,' en dan is alles roze. Roze en helder, als de maan. En dan...
Dan denk ik dat het de maan wordt. De Kussende Maan misschien. Een heldere roze Kussende Maan, zo rond en vol als een grapefruit.
Roland vraagt zich natuurlijk af of Susan het over Maerlyns grapefruit heeft...

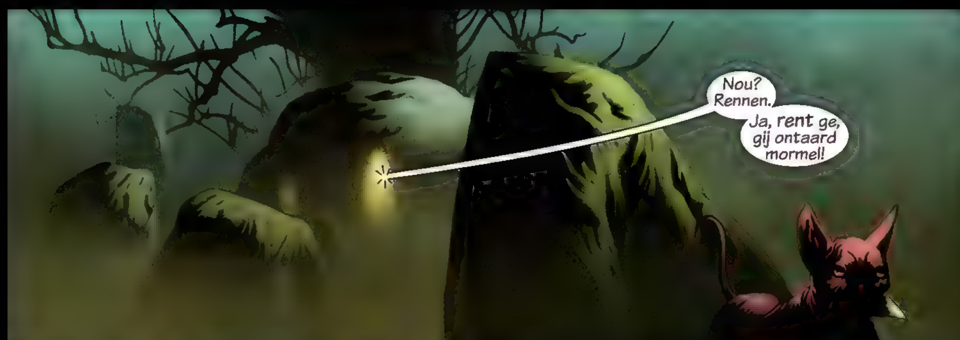
... kon hij de heks maar zien die door die bol naar hen kijkt, want dan zou hij het zeker weten.

Konden jij en ik het maar **niet** zien en in vredige onwetendheid van zulke dingen voortleven.

De wetenschap dat zo iemand als zij op welk moment dan ook kan bespioneren wat ze wil, helpt me niet echt wat beter te slapen, laat me je dat wel vertellen.

Later, aan de rand van een verlaten boomgaard naast het hek van Citgo...

Vertel me eens, Bert... Waarom moeten wij hier op wacht staan...

Ja

... terwijl Roland erop vertrouwt dat het **meisje** hem rugdekking geeft in de olievelden?

Dat vroeg ik me ook af, Alain... en ook of ze alleen maar Rolands **rug** dekt.

Susan... wat is dit?

De buis die de olie naar dat gebouw bracht, denk ik. Het is van geen belang, hij staat al jaren droog.

Al jaren droog... en toch glad en zwart van olie?

Je hebt **gelijk**. Ik zie zelfs olie uit de naden komen.

Ik zie nog meer: voetsporen. Het is Reynolds.

Dat kunt ge niet weten!

Toch wel. Hij loopt met zijn ene voet een beetje naar binnen – de linker. En hier zie je dat.

Die dennentakken... verbogen om iets te camoufleren, denk ik.

Zilveren vaten, hierheen gesleept en verborgen. Ik denk niet dat de Grote Doodkistjagers het in hun eentje deden, maar ze hadden vast de leiding...

...dit zijn nieuwe wielen om de oude verrotte van rubber te vervangen.
Maar waarom? Waar zijn ze voor?

Voor Farson. Voor de Goede Man.

Het genootschap weet dat hij oorlogsmachines heeft gevonden... Ze zijn afkomstig van het Oude Volk of ergens anders vandaan.

'Toch is het Genootschap er niet bang voor, want ze werken niet. Ze zwijgen. Sommigen denken dat Farson gek is geworden omdat hij zijn vertrouwen in zulke kapotte dingen stelt, maar...'
'... maar misschien zijn ze niet kapot. Misschien hebben ze alleen dit spul nodig. En misschien weet Farson dat.'
'Als hij de strijdmacht van het Genootschap tot een gevecht kan verlokken op een besloten plaats, waar een snelle terugtocht onmogelijk is, en als hij machinewapens kan gebruiken, zoals die op rupsbanden lopen, kan hij meer dan die ene slag winnen.'
'Hij zou tienduizenden bereden strijders kunnen afmaken en de oorlog winnen.'

Maar... zelfs Farson moet toch weten... begrijpen... dat de weg van het Oude Volk de weg van de dood is. Iedereen weet dat, dus zij ook.

De dood is waar John Farson voor leeft.

Wat ga je nu doen?

Ik weet het niet. Ik moet nadenken en ik moet met mijn vrienden overleggen.

Dit loopt niet goed af.

Zeg dat niet, Susan.

Ja, ik zeg het wel. Ik moet het zeggen. Maar wat er ook gebeurt, ik hou van je, Roland.

Susan neemt afscheid en gaat terug naar het huis dat ze met haar tante deelt, als twee kruitmagazijnen in één huis.

Roland ziet Bert en Alain argwanend naar Susan kijken, maar hij zegt niets.

In plaats daarvan rekent hij op hun loyaliteit, want ze zijn ka-tet, verbonden door het lot.

Ka-tet... en **waarlijk** goede mannen, niet als Farson die de titel 'Goede Man' alleen maar gestolen heeft. Het trieste van ka is... dat het geen onderscheid maakt tussen echt goed en vals goed.

Soms helpt het bij toeval de verkeerden, zoals nu. Berts 'geluksbrenger' blijft aan een tak hangen. Als de verkeerde mensen hem vonden, zouden ze meteen weten dat daar spionnen waren geweest. Gelukkig zijn de verkeerde mannen niet in de buurt, maar palaveren ze in de Traveller's Rest...

Dus de drie Genootschapjongens zijn scherpschutters, hè?
Zei ik het niet? Ik ben zelf ook als zodanig opgeleid en kan de arrogante stank van hun soort ruiken.

En als je bedenkt dat je zelf ook een arrogante rotzak bent, maar dus niet arrogant genoeg, zegt dat iets over hun arrogantie.
Niet beledigend bedoeld, Jonas.

Niet als zodanig opgevat, Depape, domme hoop mest.

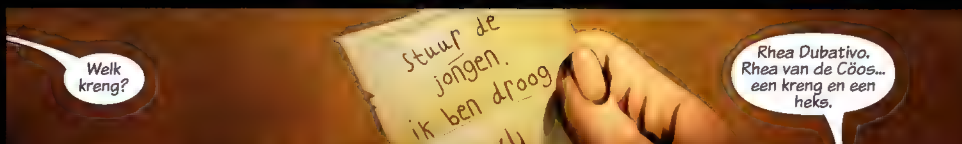
Dus we maken ze nu dood? Na al hun gesnuffel, alsof ze een telkarwei kwamen doen, kan het niet anders of ze weten al te veel.

Misschien, Reynolds, neem ik eerst een kijkje bij de Bar K.
Ga voor alle zekerheid naar Lengyll. Zeg dat we een man of tien op het olieveld willen hebben.
Als de jongens opduiken, moeten ze onder vuur genomen en gedood worden. Direct, zonder waarschuwing.

Mwwworrrr...
Wat nou weer?

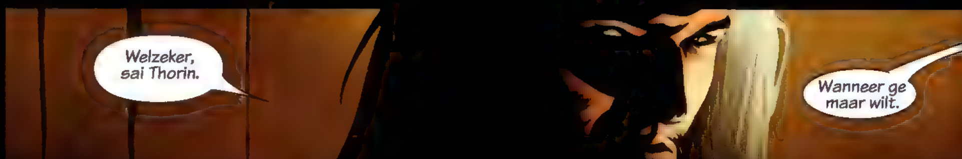

Goden, die mutenkat stinkt een uur in de wind. Doodschieten, sai Thorin?
Eén kogel en er liggen alleen nog klauwen.

Nee. Dan verandert het oude kreng ons allemaal in sprinkhanen.

Welk kreng?
Stuur de jongen. ik ben droog
Rhea Dubativo. Rhea van de Cöos... een kreng en een heks.

Sheemie! Een vat graf naar de Cöos.
Ik wil daar niet heen, sai Thorin. Ze is een griezelige dame.
Zeker. Maar ze geeft goede fooien. Ga nu.

Dankie, sai Jonas, voor uw aanbod me tegen ginds beest te beschermen.
Als ge me... andere... diensten wilt verlenen...

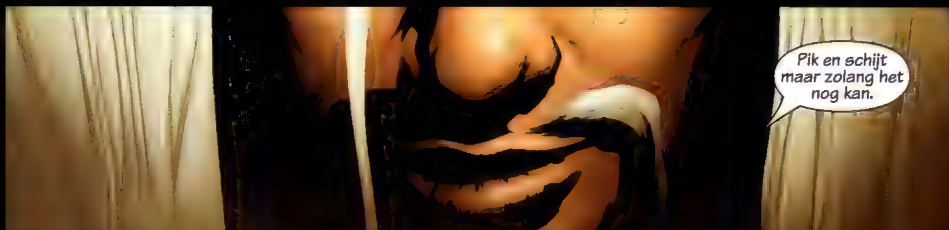

Welzeker, sai Thorin.
Wanneer ge maar wilt.

Duiven !
Ik dacht, misschien gebruiken ze een heliotroop voor hun berichten, maar duiven! Dat was nog even wat anders!
Ik kom zo bij jullie. Geduld, lievelingetjes.

Pik en schijt maar zolang het nog kan.

Ik zeg je, Roland, er is iets mis! Het is de gave. Ik heb het nooit zo duidelijk gevoeld!

Er is iets mis in ons knechtenhuis.

De deur staat open.

Ga naar huis rijken...

'Ga naar huis, rijken...' Elegant, hè? En geletterd.

Hoe kun je zo kalm blijven? Die dat schreef, heeft onze duiven doodgemaakt! Op onze klerengepist!

We moeten het onze vaders vertellen!
Hoe? Nu de duiven dood zijn, zijn we geïsoleerd. We weten niet wie...

Dat weten we wel. Deze haar... Die moet van Jonas zijn.
Ik ga hem zoeken en dan schiet ik zijn tanden door zijn achterhoofd.

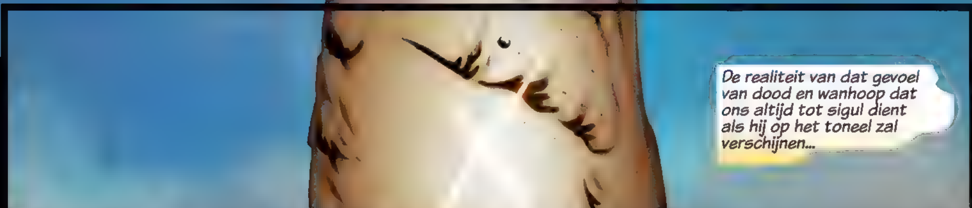

Dat doe je niet.
'Dat doe je niet?!' Hij heeft onze kleren bevuild, onze dierbare foto's verscheurd, obsceniteiten op de wanden gekladderd. En jij wilt niets doen?
Voorlopig... niet.

Zij heeft een lafaard van jou gemaakt.
Hij kwam onze listigheid en voorzichtigheid stelen. Bij jou is hem dat gelukt.
Nee. Ik weet dat een deel van jou dat echt gelooft, maar het is niet zo.

Je hebt je kompas verloren. Je noemt je achteloosheid liefde en maakt van de onverantwoordelijkheid een deugd.

Marten Broadcloack...

De rechterhand van Farson...

... en de linkerbal van Satan zelf.

Heil en goed ontmoet, Latigo. Ik breng nieuws van de Goede Man.
Je moet meteen naar Hangrots rijden. Daar wachten de Grote Doodkistjagers op je.

En dan...?

Vertel hun dat Farson niet langer op zijn olie wil wachten. Zodra de laatste tankwagen vol is, moeten de Jagers de grapefruit van Maerlyn halen en Farson tegemoet rijden.
Het zal gebeuren.
Zoals ik verwacht. O... en nog iets...

Zorg ervoor dat die Genootschapjongens dood zijn. We spelen geen spel meer met hen.
Ze zijn al veel te lang op deze wereld.

Niets. Hij deed niets en wil niets doen.
Alleen zijn liefje naaien. Dat zal Roland genoeg doen, welzeker, want het is nu het enige voor hem.
Ik had hem op zijn gezicht moeten slaan. Dan zou ze hebben opgekeken als hij weer in het zadel klom!
Susan heeft de bron van ons Ka-Tet vergiftigd, zonder het te weten en zonder het te willen. Ze heeft zijn geest vergiftigd en de deur naar de hel is...
... geopend?
Ik ben... Uitkijk kwijt? Nou...
... dat is onverwacht.
Hij noemde hem de Uitkijk.

Hij zette hem soms op de knop van zijn zadel, nietwaar?
En soms droeg hij hem als een hanger om zijn nek.
Ze zijn hier geweest. En dus hebben ze de tankwagens gezien.
Als ik klaar met ze ben, zijn hun oogkassen net zo leeg als die van jou, heer Roek.
Ik guts ze zelf leeg.

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

DE JONGE JAREN VAN DE SCHERPSCHUTTER

HOOFDSTUK ZES

Over de Seacoast Road rijdt Cuthbert. Hij mompelt in zichzelf. De boze woorden die hij met Roland heeft gewisseld, gaan keer op keer door zijn hoofd.

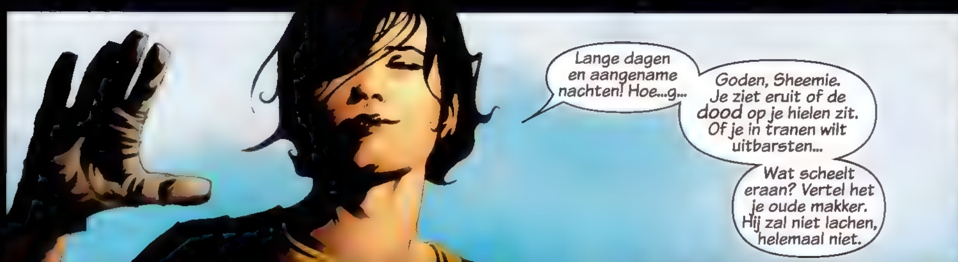
Was hij te hard? Niet hard genoeg? Moeilijk voor **mij** om te zeggen en voor **hem** om te weten.

Het dorp ligt nu ver achter hem. Hij heeft de zon in zijn gezicht en is nog steeds niet dichter bij antwoorden. Dan ziet hij een bekend persoon naderen.

De man te voet liep met gebogen hoofd, zijn schouders afhangend, zijn hoed scheef, zijn laarzen stoffig. Toch kent Bert hem: de arme, leeghoofdige jongen uit de Traveller's Rest, die door Bert voor vernedering door Jonas was behoed.

De jongen kent Cuthbert als 'Arthur Heath' en Bert kent de jongen als...

Sheemie!

Lange dagen en aangename nachten! Hoe...g...
Goden, Sheemie. Je ziet eruit of de dood op je hielen zit. Of je in tranen wilt uitbarsten...
Wat scheelt eraan? Vertel het je oude makker. Hij zal niet lachen, helemaal niet.

Ik... was bij de heks, Arthur-sai. Bij Rhea. Sai Thorin dwong me te gaan, al was ik heel bang. Ik bracht haar graf, zoals moest...
... en Rhea gaf me een briefje. Ze zei: geef aan Susan-sai's tante. En dat ze ver kan kijken. Als ik het verloor, zou ze het weten, Arthur-sai. En dan deed ze dingen met me, vreselijke, heel erge dingen...

Nou, dat is geen probleem, Sheemie. Geeft het aan mij. Het raakt niet kwijt en jij bent ervan af.
Dat zou geweldig zijn, Arthur-sai. Alstublieft.
Heel verstandig, Sheemie.
Ooooo. Niemand heeft Sheemie ooit 'verstandig' genoemd. Nooit.

Cuthbert verbreekt het zegel van de envelop, leest de inhoud...
... en zijn ogen vernauwen zich.

Boven in de Traveller's Rest zit Coral Thorin te breien en ze probeert met Eldred Jonas te praten.

Maar Jonas is niet zo'n prater.

Arme Coral. Ze zal zich wel afvragen of hij warme gevoelens voor haar heeft...

... of haar alleen maar ziet als iets om te wippen in zijn vrije uren.

Wel, wel. Ik wist dat we de kamer van de dame zouden gebruiken, niet dat de dame met de kamer meekwam.
Dat doet ze wel. Wat wil je, Depape?

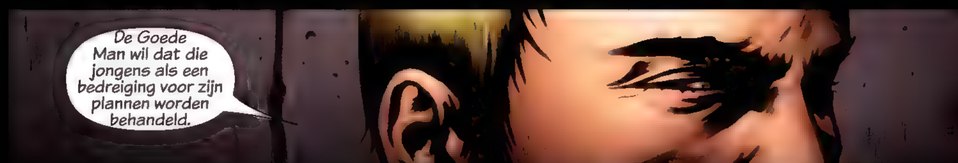

Iemand voor je, Jonas.
Je kent Latigo nog...?

De goede man van de Goede Man.
Zijn je mannen in de buurt, sai Latio? Je laat de tankwagens bewaken, hoop ik.

Ja. En zodra alles klaar is, brengen we de tankwagens en Maerlyns grapefruit naar de raffinaderij.
Maar ik ben niet naar deze god-vergeten schijtvlek van een dorp gekomen om mijn beleid met jou te bespreken, Jonas.

Neem me niet kwadelijk, sai.

De Goede Man was erg ontstemd toen hij hoorde dat er bezoekers uit Midden-Wereld in Mejis waren. Drie jonge mannen die blijkbaar niet zijn wat ze beweren te zijn.
Het zijn geen jonge mannen, maar jongens. Farson hoeft zich geen zorgen te maken.

De Goede Man wil dat die jongens als een bedreiging voor zijn plannen worden behandeld.

Moord? En het slachtoffer...?

Ik dacht aan je broer, onze geliefde burgemeester.

Wat zou dat jammer zijn. Waarom...

Misschien neem ik zelf de leiding over het gepeupel.

Als Cuthbert bij de Bar K terugkomt, glimlacht hij en heeft hij een kleur alsof hij het hele eind gegaloppeerd heeft. Hij ziet er blij uit, bijna de Cuthbert van vroeger.

Maar Roland vertrouwt niet wat hij ziet. Hij voelt dat de vonk in Berts ogen woede is, geen humor.

Hallo Bert, heb je een mooie rit ge...

Ja, heel mooi, een heel mooie en leerzame rit.

Kom buiten. Ik wil je iets laten zien.

Wat wil je me laten zien, Bert?

Iets geweldigs. Je wilt er vast goed naar kijken.

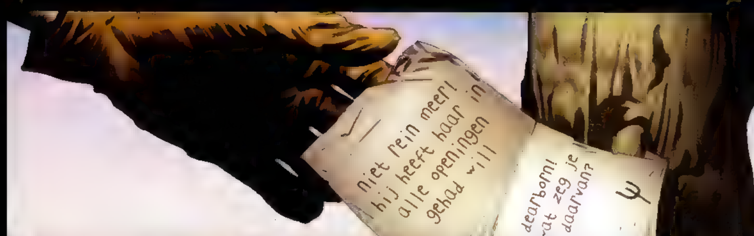
Bert, je klinkt alsof je je verstand kwijt bent. Wat is er mis met je?

Mis met mij? Niets mis met mij, Alain.

Stralend licht – duizendmaal sterrenlicht – explodeert in Rolands hoofd als Cuthberts vuist tegen zijn kin dreunt.

Roland valt als een lappenpop neer.

Met zijn galmende oren kan hij Bert niet goed verstaan. Eerlijk gezegd hoeft hij dat ook niet...

Uren later komen ze op het kerkhof van Hambry bijeen. Vijf jonge mensen die niet weten hoe ze verder moeten gaan. Ze begroeten elkaar aarzelend, noemen voor het eerst hun ware namen. Dan... een onbehaaglijke stilte. Ten slotte neemt Susan het woord.

Ik hoop dat jullie me niet haten. Ik zou daar begrip voor hebben. Ik ben tussen jullie plannen gekomen... en ook tussen jullie drieën... maar ik kon het niet helpen.

Ik hou van hem.

Wij haten je niet. Nee toch, Bert?

...

Rolands liefde is mijn liefde. Want wij zijn al vrienden sinds we luiers droegen, en we blijven vrienden tot een van ons het pad verlaat en de open plek betreedt.

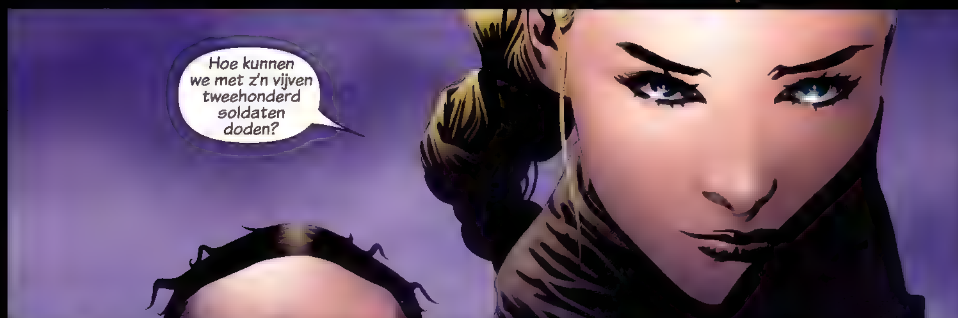
Misschien komen we alle drie samen aan het eind van het pad, zoals het nu gaat. Deze ontmoetingsplaats zou wel eens profetisch kunnen zijn voor ons **ka-tet**, als Farson zijn zin krijgt.

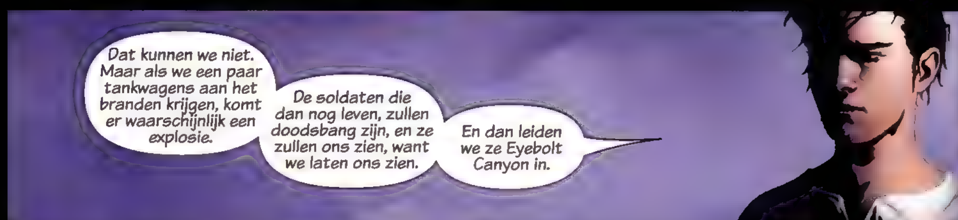
Farson wil een gevecht met de groepen van het Genootschap leveren in de Geschoren Bergen ten noordwesten van Gilead. Hij wil ze in de val lokken, en vernietigen met wapens die hij uit Citgo laat komen.

Ik wil het olieveld vernietigen, en dan wil ik hier weg. Wij vijven.

Wat zijn jullie dan van plan?

We vernietigen wat ze als lokaas in Citgo hebben achtergelaten en treffen hen dan op de plaats waar ze samenkomen. Dat is de Hangrots.
Minstens de helft van de tankwagens die ze naar het westen willen brengen, is daar al. Ze hebben daar een heleboel manschappen. Misschien wel tweehonderd man.
Het is mijn bedoeling dat al die mannen sterven.

Hoe kunnen we met z'n vijven tweehonderd soldaten doden?

Dat kunnen we niet. Maar als we een paar tankwagens aan het branden krijgen, komt er waarschijnlijk een explosie.
De soldaten die dan nog leven, zullen doodsbang zijn, en ze zullen ons zien, want we laten ons zien.
En dan leiden we ze Eyebolt Canyon in.

Je bedoelt dat we ze de dunnie in leiden? Dat is verschrikkelijk.
Een kwestie van overleven. De Goede Man maakt geen gevangenen.

Ik zei niet dat het verkeerd was. Alleen verschrikkelijk.

Het is kort voor vijf uur 's morgens.

Als Roy Depape burgemeester Thorins slaapkamer binnengaat, hoort hij Thorin mompelen in een droom. Iets over vreemde, rondvliegende vogels met roze ogen.

'Mijn vogel, ik heb hem hierheen gebracht... hem uit zijn kooi gelaten,' mompelt hij. Depape kan er geen touw aan vastknopen.

Maar dan denkt hij aan de roek – de uitkijk – die hij in zijn mouw heeft en vraagt hij zich af of de burgemeester misschien een voorgevoel heeft van wat er komt, zonder dat hij het zeker weet.

Op termijn doet het er niet toe, magere zak botten.

Hmmf...? Wat? Wie... wie is daar?'
Depape?
Ja.

W-wat doe je hier? Wat is er? Is Farson...

Het heeft zeker te maken met Farson. De Goede Man heeft een lange arm.

En die past goed bij mijn lange mes.

Thorins ogen gaan wijd open van schrik als het mes soepel door zijn keel glijdt. Hij gorgelt één woord door een mondvol bloed...
Vogel...
Ja, ouwe, en kien van je dat je dat ook nou nog kunt zien, moet ik zeggen.

Zo. De burgemeester dood...

Farsons sigul met zijn bloed op de muur geschreven...

En de mascotte van de jongen in zijn hand... natuurlijk afgescheurd in zijn laatste worsteling, zonder dat zijn moordenaars het merkten.

Als dat niet hun einde wordt, wordt niets op aarde dat.

Wakker worden! Wakker worden, sai Susan! In de naam van de Schildpad en de Beer, wakker worden!
U koos een slechte dag om uit te slapen! U moet gaan, sai!
Gaan? Maria, wat – geeuw – wat bedoel je, gaan?
Door de achterdeur! Aankleden en weg, juffie! Die jongens zijn weg, ja, maar als ze nu eens vrienden hebben? Als ze nu eens terugkomen om u ook te doden?

Jongens? Welke jongens? Wie zouden ze hebben gedood?
Dearborn en zijn trawanten! De burgemeester vermoord!
Dat hebben ze niet gedaan.

Sai Thorin is daar net zo dood om. Zijn ogen uit zijn hoofd gesneden!

Dat zouden ze nooit doen! Maria, wat is er met de jongens gebeurd? Ze zijn toch niet gedood?
Ik geloof van niet. Er wordt van alles verteld en geschreeuwd, maar ik denk dat ze alleen maar gevangen zijn gezet.

As.

As en as.

Maar niet wij, Roland. Ik zweer het je, mijn liefste, niet wij.

In de noordelijke hoek van de hut waar Roland en zijn ka-tet verbleven, trekt ze de vloerplanken omhoog en vindt Rolands revolvers, verpakt in zacht leer, zoals ze had geweten.

En ze fluistert in zichzelf de woorden die ze nog niet hardop heeft kunnen uitspreken...

Roland, wat hou ik van jou. Wat hou ik van jou, zoveel als van de baby die in mijn buik groeit.

Ik zal jullie beiden beschermen. Bij de man Jezus, dat doe ik.

Luister goed, en misschien hoor je het: deputy Dave Hollis die het zoveelste refrein van `Captain Mills, You Bastard' zingt. De sheriff verdraagt het in stilte. Cuthbert Allgood niet...

REWARD

Ga zo door en er hoeft geen executie te komen. Dan doden we onszelf, uit zelfverdediging.

Hou je bek, worm.

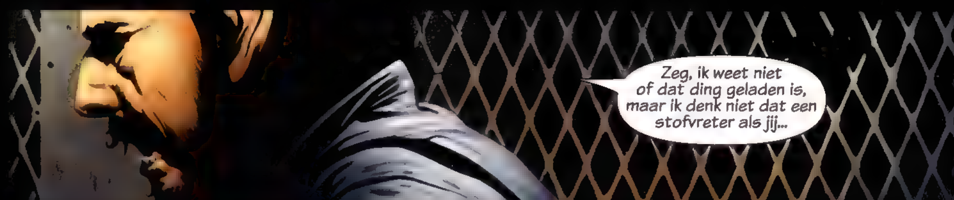
Ik wil de moord op Arthur Eld zelf wel bekennen, als je maar ophoudt met zingen.

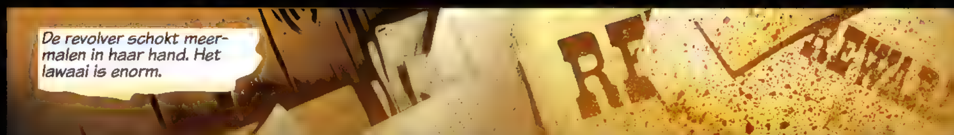

Zeg, ik weet niet of dat ding geladen is, maar ik denk niet dat een stofvreter als jij...

Nee, Dave!

Goden, je bent een meisje! Je bent...

Susan? Je bent gek... Geef me dat...

De revolver schokt meer-malen in haar hand. Het lawaai is enorm.

De ravage ook.

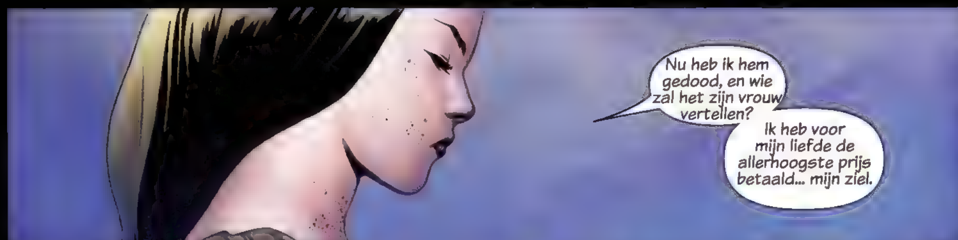
Daar ligt Dave Hollis, een jongeman, maar twee jaar ouder dan zij.

En daar ligt sheriff Avery in een plas bloed.

Ze heeft de politie gedood.

Wat maakt dat haar?

Antwoord: een verliefde vrouw. In mijn ervaring hebben die hun eigen wetten.

Je bent een engel, Susan.
Niet ik, Alain. Van Avery vind ik het niet zo erg, maar van Dave... We hebben als peuters met elkaar gespeeld.
Hij was een van de goede kinderen – nooit een vlechtentrekker of bullebak – en hij werd een goed mens.

Nu heb ik hem gedood, en wie zal het zijn vrouw vertellen?
Ik heb voor mijn liefde de allerhoogste prijs betaald... mijn ziel.

Je deed wat je moest doen. Het was hem of ons.
Ze kreeg jullie vrij!

Ik wist het! Die goeie ouwe Susan!
De paarden zijn gezadeld. Susan zei dat tegen me en ik deed het. Ik deed het goed.

Susan, Sheemie... denk na over een plaats waar we ons op z'n minst tot morgenvroeg kunnen verschuilen...

En we moeten daar binnen een uur kunnen zijn. Niet aan de Great Road. Het mag in alle richtingen zijn, behalve in het noordwesten.

Waarom niet het noord-westen?

Omdat we daar nu heen gaan.

We hebben iets te doen.

En we laten ze weten dat we het doen. Vooral Eldred Jonas.

Hij moet weten dat het spel uit is.

Hier komen de echte scherp-schutters.

Laten we zien of hij daar tegenop kan.

Een uur of zo later daveren de eerste explosies over het olieveld van Citgo.

Eldred Jonas wordt wakker geknald door wat sommigen later het grootste Oogstvuurwerk aller tijden zullen noemen.

Hij zit stomverbaasd naar nog drie explosies te kijken, bijna direct over elkaar heen.

Van het vlammende olieveld stijgt een grote roodoranje vuurbal loom de zwarte nacht in, vervaagt en verdwijnt.

En een naam komt als een vloek op zijn lippen.

Will Dearborn.

Jonas komt snel met zijn mannen samen en zet een strategie uiteen om af te rekenen met de ontsnapte gevangenen, die een puinhoop maken van John Farsons belangen.
Intussen denkt hij aan een ander bezit van de Goede Man... het belangrijkste bezit...
Die verrekte bol in de handen van die nog meer verrekte heks.
Hij besluit hem terug te halen. Als de bol kapot is, zou dat Latigo's verantwoordelijkheid zijn, niet de zijne.

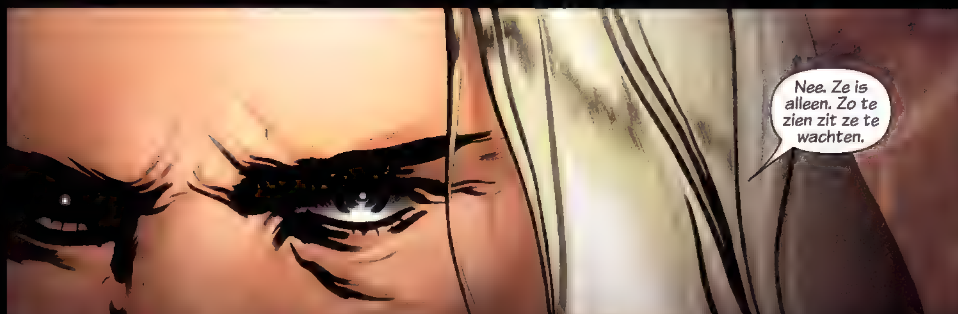

Zo! Daar zijt ge, grote jongen.

Ik dacht wel dat ge rap zoudt komen.
Jonas bedwingt een huivering als hij haar ziet. Ze lijkt helemaal leeggezogen door de lichtgevende roze bol in haar hand.

Hij bevalt u, is het niet?
Welzeker, hij bevalt u, zoals het eenieder zou bevallen, zo'n mooie schittering; maar wat ziet ge, sai Jonas?

Wel verdraaid!
Welzeker, het is Thorins liefje dat nimmer zijn liefje was! Dearborns bijslaap! Kijkt ge wat beter, sai Jonas, kijkt ge beter.

Ze deed meer dan neuken met Will Dearborn. Ze hielp hem ontsnappen, hem en zijn makkers.
Nu, ziet ge de jongens? Ziet ge ze, mijnheer sai?

Nee. Ze is alleen. Zo te zien zit ze te wachten.

Waar wacht ze op, denkt ge?
De jongens. De drie baardeloze hoerenzonen uit Binnen-Wereld.
Maar haar welverdiende dood zal haar eerst bereiken... dat wil zeggen...
... als ge haast maakt.

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

DE JONGE JAREN VAN DE SCHERPSCHUTTER

HOOFDSTUK ZEVEN

Het wordt nu onaangenaam. Ik waarschuw u. Heel onaangenaam, weet ge?

Alsof een wagen met een jonge vrouw erin stuurloos de helling afdendert, naar een afgrond toe.

Verbeeldt u dat u de passagier bent, of een arme drommel die van verre toekijkt. In beide gevallen ziet ge de ondergang komen en voelt ge u hulpeloos.

Zie nu de passagier. Susan Delgado, dromend van haar wilgenbosje... van haar leven met Roland... van hun kind in haar buik.

Eerder heeft ze naar de sterren gekeken en voor haar ware liefde gebeden. Daarbij viel ze in slaap.

Haar ontwaken zal minder idyllisch zijn.

Wakker worden, zonnestraaltje.

Je zou hier niet in je eentje moeten slapen. Niet zo'n knappe sai als jij.

Maar wees niet bang.

Ouwe Eldred Jonas en zijn Grote Doodkistjager...

... brengen je terug naar waar je thuishoort.

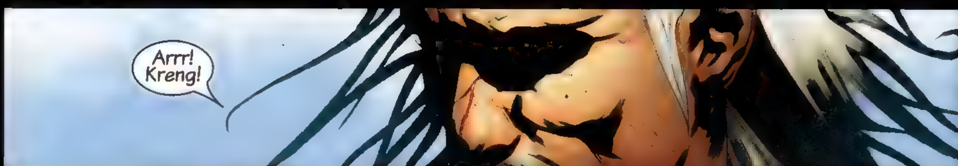

Hij trekt haar ruw uit de hut en maakt daarmee een gewelddadig eind aan haar vredige nachtrust.
Zacht en mooi. En slim. Geen wonder dat Dearborn verkikkerd op je is.
In het land waar ik vandaan kom, is een gezegde: slimme meisjes gaan naar de hel. Heb je dat ooit gehoord?
Ze hebben je aan je lot overgelaten, zonnestraaltje. Snel geneukt is meestal snel vergeten, hoe triest dat ook is.

Weet je waar ze heen zijn gegaan?
Ja.
Als je het ons vertelt, wordt alles misschien gemakkelijker voor je. Denk je ook niet, Depape?
Welzeker. Het zijn verraders, Susan – voor de Goede Man. Als je weet waar ze zijn of wat ze in hun schild voeren, vertel het ons dan.

Kom dichterbij.

PTUI

Arrr! Kreng!

Mij bespuwen, hè? Eldred Jonas bespuwen, hè, kreng?
Als hij een paar centimeter lager had geslagen, had hij misschien haar nek gebroken.
Misschien was dat het beste geweest.

Clay... breng haar naar het dorp terug. Als ze het je moeilijk maakt, ga je je gang maar met haar.
Ach... ga anders ook maar je gang met haar.

Rhea... Geef me die lichtgevende bol die de Goede Man je heeft toevertrouwd. Die in die zak van jou.
Blijft ge van me weg, gij smeerlap! Blijft ge weg, of ik breng de bliksem en laat u doodslaan!

Hij is niet van jou, heks, ook nooit geweest. Geef hem aan mij.
NEEEEEE!!!

Ik werp hem nog liever te pletter dan dat ik hem afgeef aan u en uw soort!
Hier, neemt ge hem! En moge hij u verdoemen zoals hij mij verdoemd heeft!
Dankie-sai.

Vraag je je af waar Sheemie al die tijd was?
Die arme, leeghoofdige jongen was even gaan pissen. Dat is alles.
Hij voelt zich schuldig omdat hij er niet was geweest om Susan te beschermen.
Als hij er was geweest, zou het natuurlijk precies zo zijn gegaan, alleen zou hij dood zijn geweest. Nu...
De roep van de natuur heeft hem in staat gesteld Susan en Clay te volgen, voor zover dat nut heeft.

Intussen staan Roland en zijn ka-tet, onwetend van Susans moeilijkheden, bij het Kwade Gras, klaar om hun val te laten dichtklappen...

Ze komen er weer aan.

Weet je het zeker, Alain?

Ja. Allemaal. Ik voel het, als roze bliksem.

Er hangt veel van jou af, Bert. En van je katapult.

Dat weet ik.

Hoeveel munitie heb je?

Bijna vier dozijn stalen kogeltjes. Dat moet genoeg zijn.

We worden vandaag op de proef gesteld, Roland. We bewijzen ons of we sterven. Daar komt het op neer.

Ja. Daar komt het uiteindelijk altijd op neer.

'Uiteindelijk.'
Roland spreekt een waar woord.
Maar als Jonas en zijn mannen naderen, weet zelfs Roland niet hoe dichtbij het eind is, in zoveel opzichten.

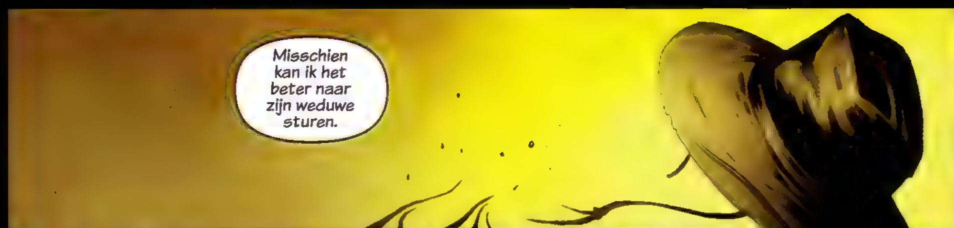

Ogen openhouden, iedereen.

Jonas zei dat die verrekte vlegels zich overal kunnen schuilhouden.
Unhhh!!!

En het zou net wat voor ze zijn om in hinderlaag te...

... wat is dat?

Mooi. Hij wordt aangevallen, en wat doet hij? Hij blijft staan.
Hij maakt mijn leven eenvoudig. Laat ik hem een cadeau geven.

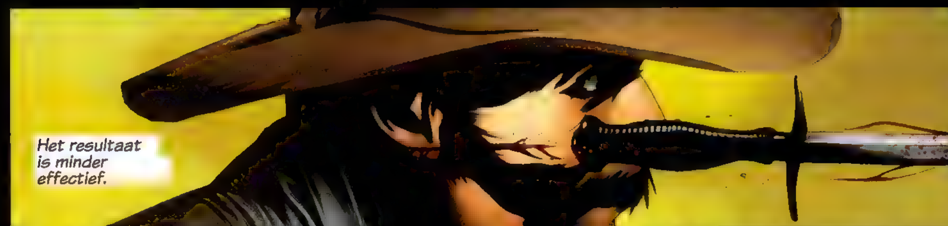

Misschien kan ik het beter naar zijn weduwe sturen.

'Dat waren er drie,' mompelt Roland.
Als hij daar rijdt alsof het de gewoonste zaak van de wereld is, moet hij weten dat het niet zo gemakkelijk kan blijven. Maar hij mag toch dromen?

Nog nieuws?
Hè?

Terwijl Roland zijn mes in de keel van de man begraaft en hem van zijn paard laat vallen...

... werpt Alain zijn dolk naar een andere ruiter.

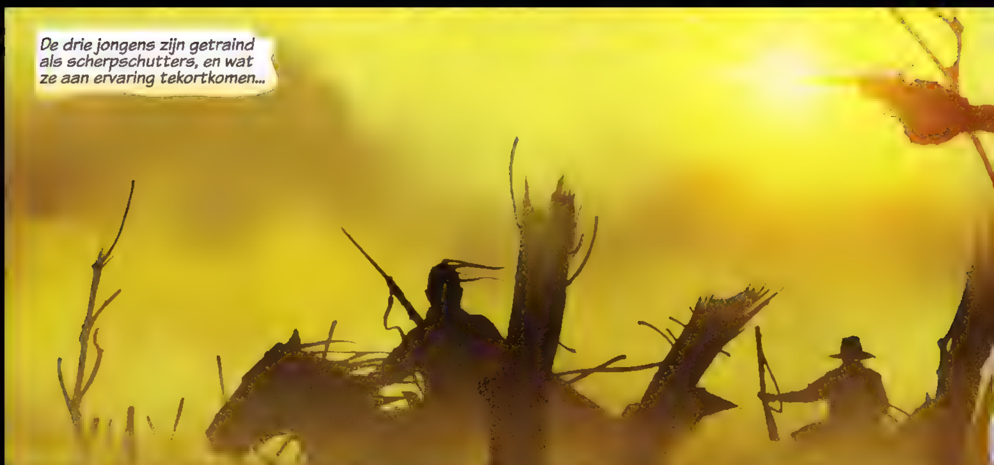

Het resultaat is minder effectief.

Geen heimelijkheid meer.
Nu werd het een rauwe moordpartij.

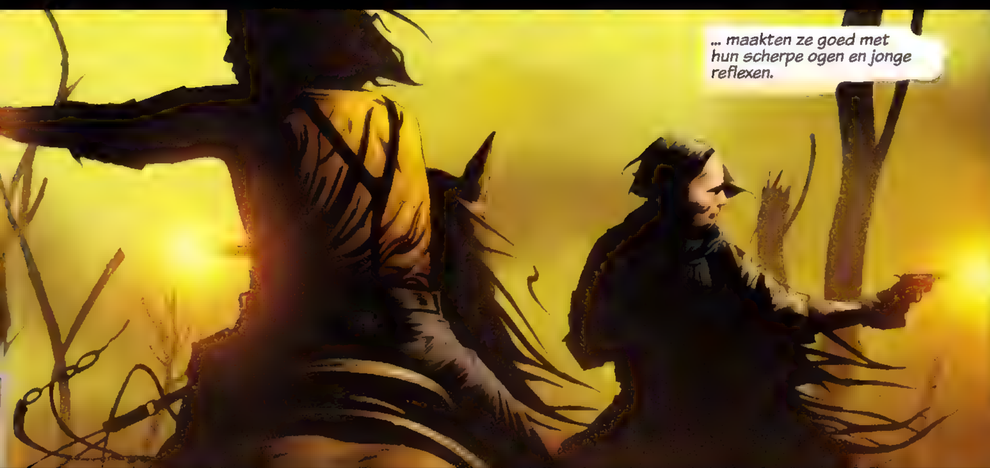
Heil! Heil! Naar mij, scherpschutters!
Naar mij! Dood ze allemaal!
Geen gevangenen!

Ze rijden op de hoofdmacht af. Voor het eerst rijden ze ten strijde, zoals wolven schapen aanvallen...

... en schieten voordat de mannen die voor hen reden beseften wie er achter hen was gekomen of wat er gebeurde.

Het zijn die jongens!
Dit kan niet gebeuren! Het kan niet! Wij zijn met te veel!
Vervloekt zijt ge! Om, gij verrotte zusterneukers!
Roy Depape...
... wij hebben de rekening van onze schermutseling in de Traveller's Rest nog niet vereffend.
Alle goede dingen...

Naar mij! Naar mij, mannen.
Het zijn er maar drie, in naam der goden! Naar mij, lafaards.
Depape?
Maar drie... het zijn er...
Dit kan niet gebeuren.
Dit kan niet gebeuren!

Passende laatste woorden, want het volgende moment, als Roland twee kogels door zijn gezicht jaagt...
... staat Jonas zelf voor alle goden.

Ik wed dat het geen aangename ervaring voor Eldred Jonas zal zijn.

Roland? Roland? Ik geloof dat je daar niet mee moet spelen.
Zeker niet nu. Reken maar dat ze bij de Hangrots het schieten hebben gehoord.
Als we willen afmaken wat we begonnen zijn, hebben we geen tijd voor...
Ja, Bert. Je hebt natuurlijk gelijk.
Waar zijn de anderen heen?
Ik denk dat minstens vijfentwintig van hen dood zijn. De rest is weg. Die hadden hun buik vol van de oorlogen in Midden-Wereld, denk ik.
Heil, scherpschutters. Kijk wat ik heb. Ik denk dat ik verliefd ben.

Terwijl de scherpschutters in alle rust hun overwinning vieren, heeft Cordelia Delgado iemand te eten.
Ik heb Susans ongetrouwde tante al hier en daar genoemd. Eerlijk gezegd denk ik liever niet veel aan haar.
Hoe minder gezegd wordt over een vrouw die de maagdelijkheid van haar enige nichtje verkoopt, hoe beter, als ge me kunt volgen.
Toen Rhea van de Cöos aan tante Cordelia kwam vertellen dat Susan haar maagdelijkheid aan Roland had geschonken, was Cordelia razend van woede.
'Als ge het haar betaald wilt zetten, heb ik uw hulp nodig om mijn kracht op te bouwen,' had Rhea in haar oor gemompeld.
'Wat je maar wilt,' zei Cordelia.
Vijf minuten en een dosis hypnose later laaft Rhea zich aan Cordelia's levensvochten...
... terwijl een vreselijke, brandende haat bij haar opkomt. Tussen het slurpen door fluistert ze...

'Charyou-boom.'

Woorden met zo'n krachtig gif dat ver weg luitenant Latigo denkt dat hij iets hoort... en hij zet het uit zijn hoofd.

Hij heeft belangrijker zaken aan zijn hoofd. Want de olietankwagens voor John Farson rijden niet vanzelf, hè?

Alleen zullen....
... Latigo's mannen ze ook niet verplaatsen.
Niet als ze door machinegeweer-vuur worden neergemaaid.

Zodra Alains kogels de tanks doorboren en ze tot ontploffing brengen, is er geen houden meer aan.

Latigo's kamp is een hel van olie, en John Farsons plannen voor een gemotoriseerde aanval gaan op in zwarte rook, verwaaiend in de wind.

In Hambry is de stemming somber. Nu de nieuwste moorden nog in de lucht hangen, komt er bijna niets van het Oogstfeest. Zelfs het naderend vreugdevuur lijkt een leeg gebaar.

En dus zoeken de bezoekers van de Traveller's Rest naar iets om hun frustratie op te richten... of beter nog, iemand die hun zegt waarop.

De meesten van u kennen mij! Rhea, de wijze vrouwe van de Cöos.

Deze dame naast me is de tante van het wicht dat gisteravond drie moordenaars heeft bevrijd en de sheriff heeft vermoord!

Wreed is dat wicht! Wreed en harteloos! Een jonge vrouw die haar dorp verried en zich tegen haar eigen soort keerde.

Kom, Cordelia, vertelt ge hun wat ge mij vertelde.

Ze zei dat ze niet het liefje van de burgemeester wilde worden. Hij was niet goed genoeg voor haar, zei ze.

En toen verleidde ze Will Dearborn. De prijs voor haar lichaam was een goede positie in Gilead als zijn gemalin... en de moord op Hart Thorin.

Dearborn betaalde graag haar prijs. Zijn vrienden hielpen.

Wellicht hebben zij haar ook gehad.

Schobbejakken! Achterbakse jongkerels!

Neemt ge haar. Ge moet haar nemen. Ik zeg het met liefde en droefheid, dat doe ik.

Charyou-boom.

Opnieuw zweeft dat woord helemaal naar Latigo toe. Als woorden geuren hadden, zou dit naar de dood ruiken. Opnieuw heeft het geen betekenis voor hem.

Hij rijdt op Eyebolt Canyon af. Zijn mannen volgen hem op de voet. Ze zijn met honderd keer zovelen als de drie jongens...

... maar waarom heeft hij het gevoel alsof de muren op hem afkomen?

Verdoemenis! Die sluwe schoften hebben de struiken achter ons in brand gestoken!

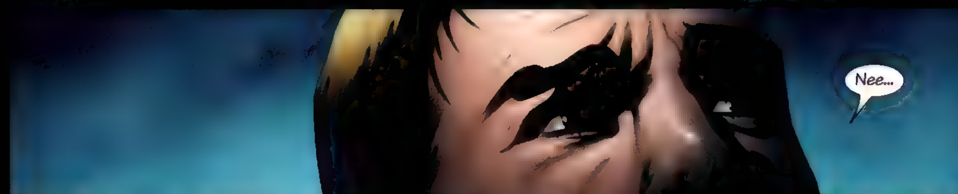
Goden van hemel, goden van aarde, we zitten in de val!

Hou je bek! Je beschaamt jezelf met elk woord!

Dus we kunnen niet terug. Nou en? Waarom zouden we?

Zij zijn met drie en wij met tweehonderd! We maken ze dood en... en...

Kom binnen!

Kom binnen, leger van de Goede Man.

Kom op bezoek... bij wat ze... de dunnie noemen.

Gegroet, George Latigo. Ik voelde al van verre dat je kwam. Opende je geest voor de glorie van Charyou-boom.

Hurk hier maar neer.

Wees gerust.

Wees in vrede.

Wees in één.

Latigo wil er met zijn wapen op schieten... maar het valt uit zijn verslapte vingers.

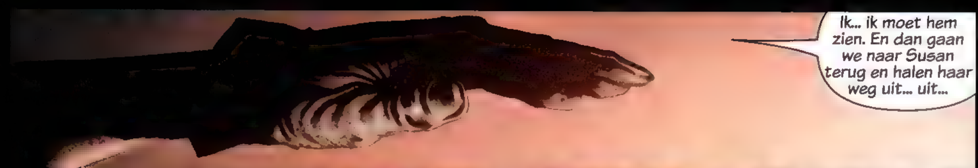
Als hij de dunnie in loopt, zwelt het gejengel aan en aan. Het vult zijn oren tot er niets anders meer is...

Helemaal niets anders meer.

We hebben ze gedood.
Ik heb ze gedood.
Jouw plan, maar wij voerden het uit. Als je verdriet voelt, delen wij dat.
Ik voel geen verdriet. Is dat erg?
Ik denk van niet.

Roland... wat is er?
Hij roept naar me. De bol.
Laat hem. Er komt niets goeds van die bol.

Ik... ik moet hem zien. En dan gaan we naar Susan terug en halen haar weg uit... uit...

Roland van Gilead. Roland, zoon van Steven.
Kijk vooruit, Roland. Zie je lot.
Je zult iedereen doden van wie je houdt...

... te beginnen met Susan...
... en toch zal de Toren voor je gesloten zijn.
Nee! Nee nee nee nee nee nee!
Is ze niet mooi? De menigte om haar heen scandeert `Charyou-boom, Charyou-boom', terwijl haar kleren branden en haar haren laaien als een kroon.

Aan het eind van haar leven voelt ze hitte, maar geen pijn, en ze denkt aan jou, lachend met een gemak en een vrijheid die je in je lange leven nooit meer zult vinden...

En het is jouw lach die ze meeneemt als ze haar laatste woorden uitschreeuwt...

ROLAND, IK HOU VAN JE

Er is op het eind geen woord, zelfs geen `nee' in zijn geschreeuw. Hij brult als een dier dat gevild wordt, zijn handen vastgelast aan de bol, die pulseert als een op hol geslagen hart

Hij kijkt in de bol terwijl ze brandt.

Alain kan Rolands hart niet van de bol af nemen, en dus legt hij zijn handen op Rolands wangen om hem aan te raken.

Want er is daar niets aan te raken. Er is daar niets.

En het ding dat met Alain en Bert naar Gilead zal rijden, zal niet Roland zijn, zelfs geen geest van Roland.

Als de maan aan het eind van zijn cyclus is, is Roland weg.

Einde

STEPHEN KING

Nawoord

Een open brief van Stephen King

Ik heb er even over gedacht dit de vorm van een stripscenario te geven: jij en ik, in een stoffige kroeg in de woestijn, misschien wel in het stadje Tull, met ouwe Sheb die 'Hey Jude' speelt op de piano. Maar toen zag ik vreemde schepsels in de hoeken... en een zandstorm die buiten kwam opzetten... en een posse van mutanten ergens dichtbij. Want zo werkt mijn geest. Algauw zou het een verhaal zijn en dan zou ik hier de hele nacht zitten. Het moet dus maar een brief worden. Een wijdlopige.

Maar een scenario zou grappig zijn geweest, *n'est-ce pas?* Nou ja.

Ik vroeg Chuck Verrill (agent) of hij zich herinnerde hoe ik met Marvel Comics in bed was beland (ik zie het altijd als liefde, nooit als zaken), en hij antwoordde dat Joe Quesada op een gegeven moment, toen hem werd gevraagd met wie hij graag zou willen samenwerken – misschien zelfs in *Marvel Spotlight*! – had gezegd: 'Stephen King.' Dat werd me verteld en toen zei ik tegen iemand – misschien tegen Chuck of Marsha DeFilippo (assistente) – dat samenwerken met Marvel Comics me helemaal het einde leek. Ik bedoel, ik ben volwassen geworden, maar dat zijn de stripverhalen ook, en ik heb ze nooit echt achtergelaten.

Ik weet niet wie met het voorstel van de Donkere Toren-boeken kwam, maar ik was meteen enthousiast. Nadat ik *Watchmen* en *Preacher* en *V for Vendetta* had gelezen, dacht ik dat een getekende versie van de Tower-verhalen – of van verhalen over Roland de scherpschutter die nog nooit waren verteld – een heel goede film of een geweldige tv-miniserie zou kunnen opleveren.

Verder ben ik nieuwsgierig. Ik ben altijd nieuwsgierig en wil graag zien wat nieuwe formules met oude werken kunnen doen. En de boeken zijn onaantastbaar, kunnen gewoon niet veranderd worden (zolang de censors op een afstand blijven). In feite is er dus geen risico, hè? Daarom zeg ik meestal 'ja' tegen filmaanbiedingen, en daarom ging ik akkoord met een soort camp-versie van *Carrie* op het toneel (om nog maar te zwijgen van een operaversie van *Dolores Claiborn* waarmee iemand momenteel in Londen aan het stoeien is). Waarschijnlijk worden sommige van die experimenten waardeloos, maar wat geeft dat? Lezers kunnen altijd terugvallen op de boeken, die niet waardeloos zijn (al denken sommige critici daar anders over).

Bovendien kijk je altijd naar het talent dat bij zo'n project betrokken is. Op dit moment is er ongelooflijk veel talent in de wereld van de stripverhalen, en veel daarvan zit bij Marvel. Ik heb er met hen over gepraat, maar eigenlijk hoefde ik niet te worden overgehaald; per slot van rekening ken ik de markt. Ik lees al Marvel-strips sinds de tijd dat Stan Lee zich voor het eerst moest scheren. Ik was er al bij sinds Jack Kirby *Fantastic Four* tekende en kan me herinneren wanneer Spidey de verdwenen-maar-niet-vergeten *Plastic Man* (en de onsterfelijke Woozy Winks) opvolgde als voorwerp van mijn genegenheid en respect.

Of ik aan nog meer romans denk die in strips zouden kunnen worden omgezet? *Ogen van vuur* zou een mogelijkheid zijn, maar ik weet niet hoe het met de rechten zit. Oorspronkelijke projecten? Reken maar. Ik zou graag een schokkend verhaal schrijven over zombies die de wereld veroveren, verteld vanuit het gezichtspunt van een aantal meisjes dat als Californische trutjes begint en zich ontpopt als keiharde, genadeloze survivors. Ik zou graag een verhaal over een tijdreiziger willen vertellen die een restaurant vindt dat in verbinding staat met 1958. Je komt daar steeds in dezelfde dag terecht. Op een dag gaat hij weer en blijft hij in 1958. Hij laat zijn leven in 2007 achter. Waarom? Hij wil wachten tot 22 november 1963 en dan Lee Harvey Oswald tegenhouden. En dat doet hij, in de overtuiging dat hij de wereld daarmee repareert. Maar als hij naar 2007 terugkeert, blijkt de wereld in een nucleaire ravage te zijn veranderd. Je kunt niet ongestraft knoeien met Vadertje Tijd. Dus dan moet hij weer terug om zichzelf tegen te houden... maar hij heeft ondertussen een fatale stralingsdosis opgelopen, waardoor het een wedloop tegen de tijd wordt.

Of een verhaal over een keurige woonwijk waar alle vrouwen heksen zijn en de strijd tussen goed en kwaad zich net onder de oppervlakte van voetbalwedstrijden, autowassen en pokeravondjes afspeelt (de kerels zitten in het souterrain te pokeren en de meiden roepen in de achtertuin Nyarlahotep op, de blinde violist uit de ruimte).

Er zijn zoveel ideeën dat er geen vertellen aan is. Als Magere Hein me komt halen, zeg ik waarschijnlijk: 'Wacht! Wacht! Ik moet je dat verhaal vertellen over...' Enzovoort. Praat praat praat.

Of ik zo'n stripverhaal zou willen schrijven? Nou en of. Ik hou van het proces, dat ik van nabij heb kunnen gadeslaan toen de Donkere Toren-boeken in strips werden omgezet. En het zit zo dicht bij het schrijven van filmscenario's dat ik me dat proces waarschijnlijk wel eigen kan maken. Maar ik heb te veel boeken te schrijven, denk ik, al is de kwaliteit van deze Donkere Toren-serie buitengewoon bevredigend. Ik heb zelden zo'n goed gevoel gehad bij een project terwijl dat nog in wording was. Jae Lee is verbazingwekkend, en de kwaliteit van het schrijven – teamwerk, en wat een team! – is hoog. Ik denk dat de fans versteld zullen staan.

En als ik een Marvel-strip zou kunnen schrijven over elk personage dat ik maar wilde? Spiderman natuurlijk. Peter Parker, de oorspronkelijke lijdende superheld. Ik weet niet wat ik met hem zou doen... al zie ik wel een zenuwinzinking voor me... en een groeiende wirwar van obsessief-compulsieve stoornissen die niet met medicatie te verhelpen zijn (anders zouden de bijzondere krachten natuurlijk verloren gaan), en een revalidatiecentrum op een tropisch eiland... natuurlijk een aardbeving... of misschien een vulkaan... een groeiend geloof dat de wereld zal vergaan als hij de deur niet precies drieëntwintig keer aanraakt voordat hij zijn flat verlaat... o, en het gevoel dat zijn pak steeds strakker wordt... zodat het moeilijk wordt om adem te halen...

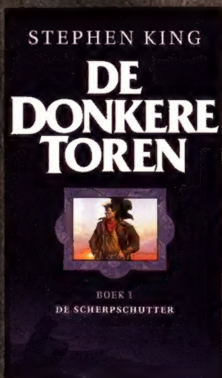
Dat soort dingen. En nog veel meer. Maar ik moet gaan voordat dit serieus wordt. Lange dagen en aangename nachten, en moge het je wel bekomen.

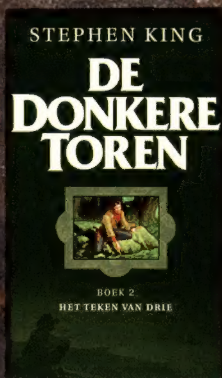
Stephen King

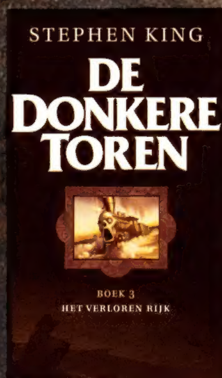

STEPHEN KING

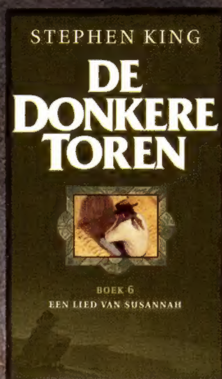
DE DONKERE TOREN

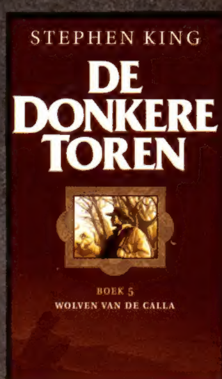

DE JONGE JAREN VAN DE SCHERPSCHUTTER

'De man in het zwart vluchtte door de woestijn en de schutter volgde hem.'
Zo begint *De Donkere Toren*, een van de grootste epische successen van de afgelopen twintig jaar, het meesterwerk waarmee Stephen King zijn miljoenenpubliek voorgoed aan zich wist te binden, met in de hoofdrol Roland, de laatste scherpschutter, die in een wereld vol oude technologie en dodelijke nieuwe magie gedreven op zoek is naar de geheimzinnige Donkere Toren.

DE DONKERE TOREN

In deze bijzondere uitgave, de *graphic novel*-editie *De jonge jaren van de Scherpschutter*, vertelt Stephen King meer over de achtergrond van Roland, onder meer hoe hij door de wrede Cort werd opgeleid tot Scherpschutter.
En zo leren wij in deze voorgeschiedenis van het epos *De Donkere Toren* Roland kennen als een sterke, dappere en eerzame jongeman. Zo komen wij ook te weten hoe hij door schade en schande, door menig duel en door menige teleurstelling, uiteindelijk veranderde in de door de wol geverfde, bikkelharde en grimmige Roland zoals wij die kennen uit de boeken van *De Donkere Toren*.

UITGEVERIJ L

ISBN 978-9024527878

WWW.BOEKENWERELD.COM